

CRONICILE SPIDERWICK

TONY
DITERLIZZI

HOLLY
BLACK

CARTEA FANTASTICĂ

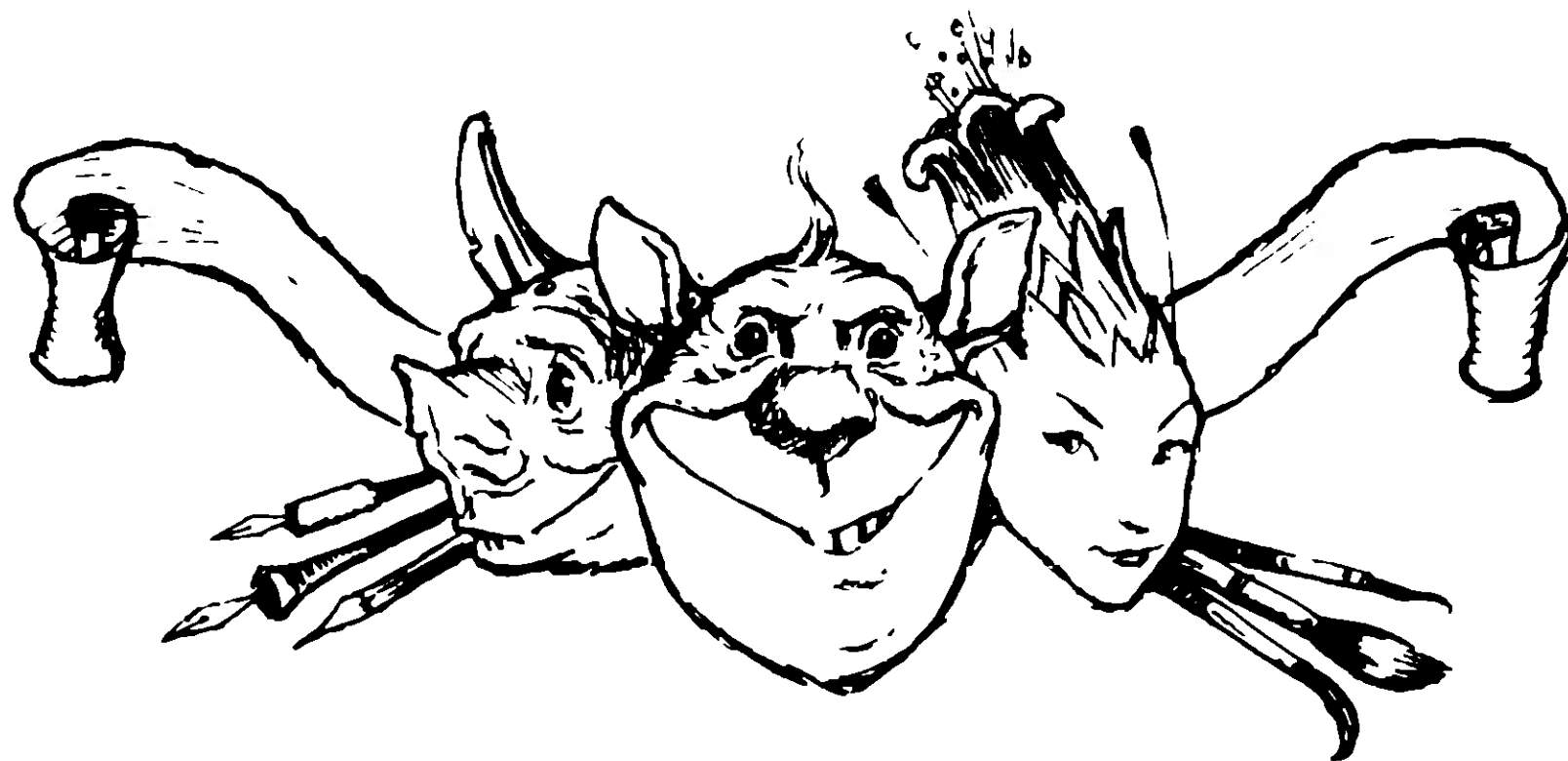

Jared aruncă o privire în jurul său

CRONICILE SPIDERWICK.

CARTEA FANTASTICĂ
Prima carte din cele cinci

Tony DiTerlizzi
Holly Black

rao pentru copii

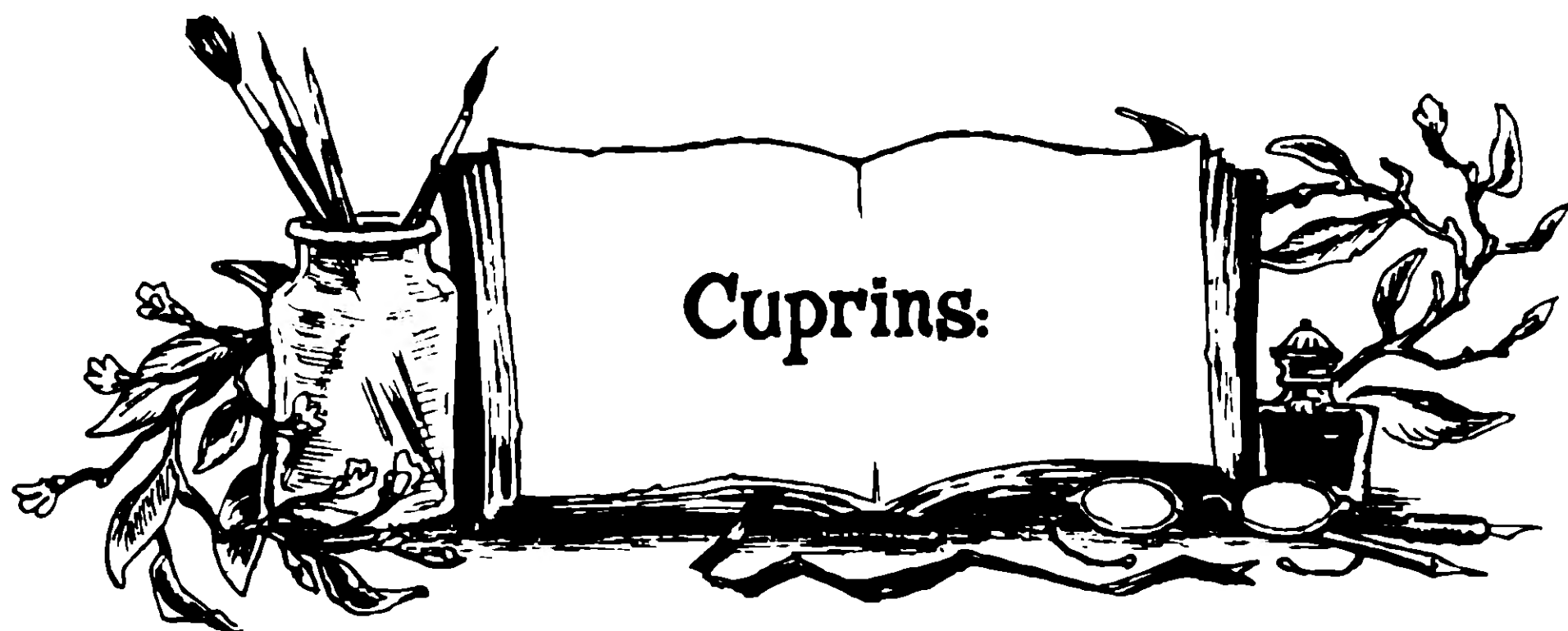

Bunicii mele, Melvina, care mă sfătuia să scriu o carte întocmai ca aceasta și căreia eu îi răspundeam că nu voi izbuti niciodată.

– H.B.

Lui Arthur Rackham. Fie să îi inspire și pe alții așa cum m-ai inspirat pe mine!

– T.D.

LISTA PAGINILOR CU ILUSTRAȚII 8

SCRISOARE DE LA HOLLY BLACK 10

SCRISOARE DE LA COPIII FAMILIEI GRACE 11

HARTA ȚINUTULUI SPIDERWICK ȘI A
ÎMPREJURIMILOR 12

CAPITOLUL ÎNTÂI:
ÎN CARE SE ARATĂ CUM COPIII FAMILIEI GRACE FAC
CUNOȘȚINȚĂ CU NOUL LOR CĂMIN 17

CAPITOLUL AL DOILEA:
ÎN CARE DOI PEREȚI SUNT EXPLORAȚI PRIN DOUĂ METODE
EXTREM DE DIFERITE 29

CAPITOLUL AL TREILEA:

ÎN CARE AFLĂM MAI MULTE GHICITORI 43

CAPITOLUL AL PATRULEA:

**ÎN CARE CĂPĂTĂM NIȘTE RĂSPUNSURI, DAR NU SUNT CELE PE
CARE LE-AM DORI 51**

CAPITOLUL AL CINCILEA:

ÎN CARE JARED CITEȘTE O CARTE ȘI ÎNTINDE O CURSĂ 63

CAPITOLUL AL ȘASELEA:

ÎN CARE GĂSIM ÎN FRIGIDER CEVA NEAȘTEPTAT 77

CAPITOLUL AL ȘAPTELEA:

ÎN CARE AFLĂM VEȘTI DESPRE SOARTA ȘORICEILOR 87

JARED ARUNCĂ O PRIVIRE ÎN JURUL SĂU...

HARTA ȚINUTULUI SPIDERWICK ȘI A ÎMPREJURIMILOR 12

SEMĂNA MAI MULT CU O ADUNĂTURĂ DE COCIOABE
COCOȚATE DE-A VALMA UNA PESTE CEALALTĂ 16

MAMI? 25

SCÂRȚĂITUL ÎL SPERIE ATÂT DE TARE, ÎNCÂT
BĂIATUL SĂRI DREPT ÎN SUS 28

O SĂ FAC O GAURĂ ÎN PERETE! 34

LIFTUL ÎNCEPU SĂ URCE 39

JARED NU ERA FOARTE SIGUR UNDE SE AFLA 40

JAREZ CERCETEAZĂ ÎNCĂPEREA 42

CE EȘTI TU?	48
TAI-O DE AICI!	50
SUS ȘI TOT MAI SUS!	56
UN LUCRU CÂT SE POATE DE STRANIU	60
TOT CE VOIA SĂ CITEASCĂ	62
IA TE UITĂ	69
DIN GHID	71
PESTE TOT DOMNEA LINIȘTEA	73
ÎN BUCĂTĂRIE ERA UN DEZASTRU	77
MAMI, NU SUNT EU DE VINĂ!	80
DĂDU PESTE NIȘTE LUCRURI CIUDATE	83
MALLORY, NU!	86
E GROZAV AICI!	92
ERA CAM DE MĂRIMEA UNUI TOC DE SCRIS	99
ARUNCAȚI-O IUTE, PUNEȚI-O PE FOC!	100

Dragă cititorule,

De-a lungul anilor în care Tony și cu mine am fost prieteni, amândoi am împărtășit aceeași fascinație copilărească față de personajele de poveste. Pe vremea aceea nu ne dădeam seama cât de importantă era legătura dintre noi și nici de felul cum avea ea să fie pusă la încercare.

Într-o bună zi, Tony și cu mine, împreună cu alți autori, dădeam autografe într-o librărie cunoscută. După ce am terminat de semnat autografele, am mai întârziat pe acolo, dând o mână de ajutor la așezatul cărților pe rafturi și stând la taclale când, la un moment dat, un vânzător s-a apropiat și ne-a spus că cineva lăsase o scrisoare pentru noi. Când l-am întrebat care dintre noi era destinatarul, răspunsul lui ne-a umplut de mirare.

– Amândoi, a spus el.

Scrisoarea era exact cea pe care o vedeți reprodusă pe pagina următoare. Tony a petrecut mult timp nefăcând altceva decât să se uite fix la fotocopia care venise împreună cu ea. Apoi, pe un ton scăzut, el întreabă despre restul manuscrisului. Ne-am grăbit să scriem un răspuns, l-am vârât la loc în plic și l-am rugat pe vânzător să îl dea copiilor familiei Grace.

Nu după multă vreme am găsit pe pragul ușii un pachet legat cu panglică roșie, iar după câteva zile, îmi sunară la ușă, trei copii care îmi istorisiră această poveste.

Ceea ce s-a petrecut de atunci este greu de descris. Tony și cu mine ne-am trezit într-o lume în care nu prea crezuserăm până atunci. Acum știm că spiridușii, elfii și zânele sunt cu mult mai mult decât povești pentru copii. Există în jurul nostru o lume invizibilă și noi nădăjduim, dragă cititorule, că tu îți vei deschide ochii înspre ea.

HOLLY BLACK

Dragă Doamnă Black și Domnule DiTerlizzi,

Știu că mulți oameni nu cred în spiriduși și în alte asemenea ființe, dar eu cred și mă gândesc că și dumneavoastră credeți.

După ce v-am citit cărțile, le-am povestit fraților mei despre dumneavoastră și ne-am hotărât să vă scriem. Noi știm ceva despre spiridușii care există cu adevărat, de fapt, știm chiar o mulțime de lucruri despre ei. Pagina pe care am atașat-o acestei scrisori este o fotocopie dintr-o carte veche pe care am găsit-o în podul casei noastre.

Nu este o copie prea grozavă pentru că am avut niște necazuri cu copiatorul, dar vă putem spune că această carte le explică oamenilor cum să identifice spiridușii și cum să se apere de ei.

Ați putea să dați această carte editorului dumneavoastră?

Dacă da, atunci vă rugăm să puneți o scrisoare în acest plic și să îl lăsați la magazin. O să găsim noi o cale să vă trimitem cartea pentru că prin poșta obișnuită ar fi, pur și simplu, prea periculos.

Tot ceea ce vrem noi este ca oamenii să știe despre toate acestea. Lucrurile care ni s-au întâmplat nouă li s-ar putea întâmpla și altora.

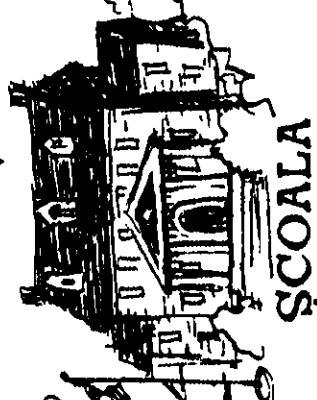
Ai Dvs,

Mallory, Jared și Simon Grace

CRONICILE
SPIDERWICK.

IEȘIREA SPRE
ORAȘ

J. WATERHOUSE

VECHEA
CARIERĂ

CÂMPUL

CURTEA
CU GUNOAIE

PODUL

DOMENIUL
SPIDERWICK

ȘOSEAUA DULAC

PĂDUREA

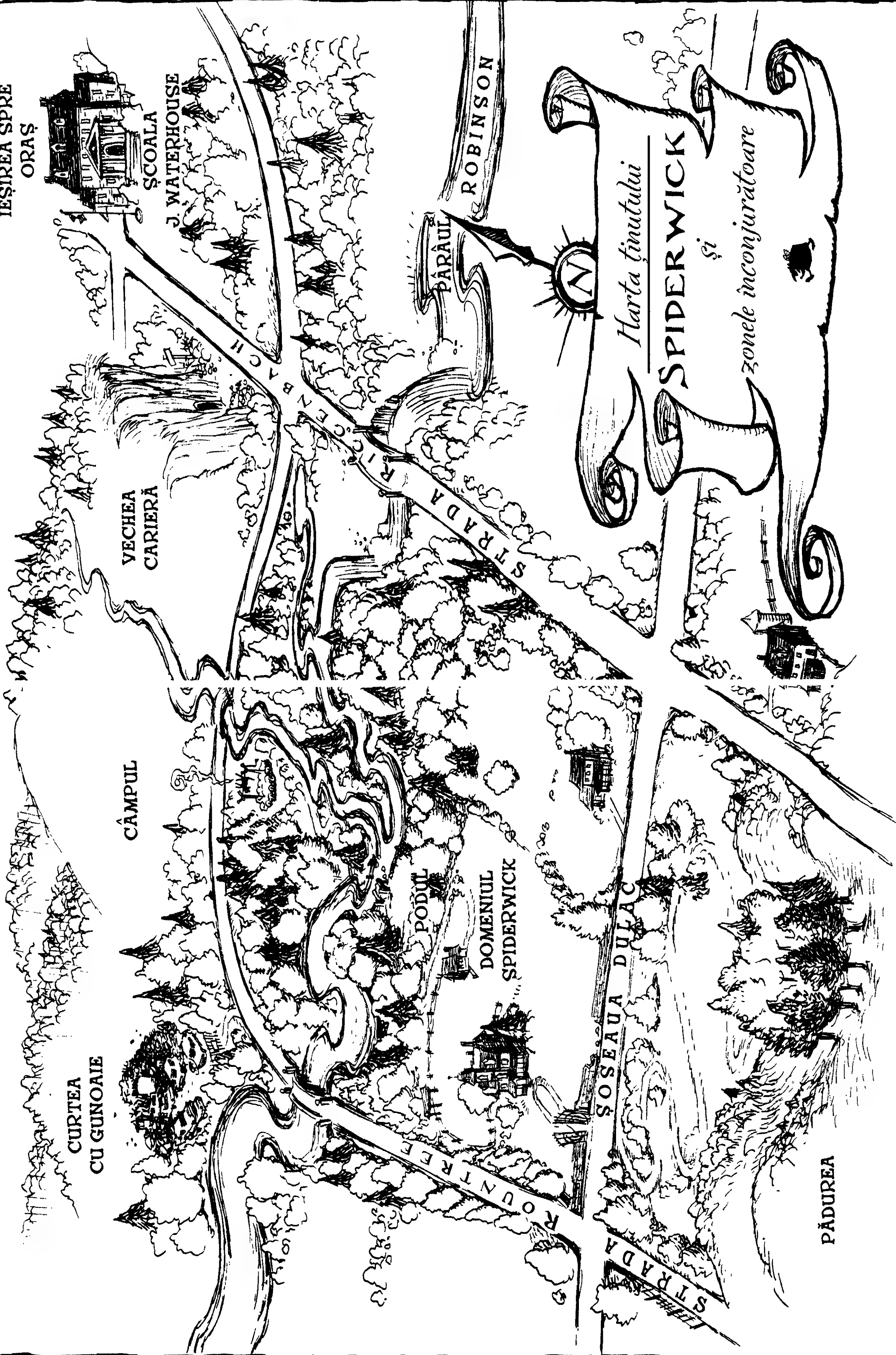
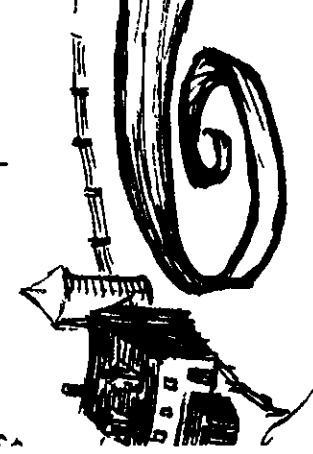
PĂRĂUL

ROBINSON

Harta ținutului

și
SPIDERWICK

zonele înconjurătoare

*În trupul unei făpturi tu vei găsi,
știi bine,*

*Secretul păstrat
de-ntreaga omenire.*

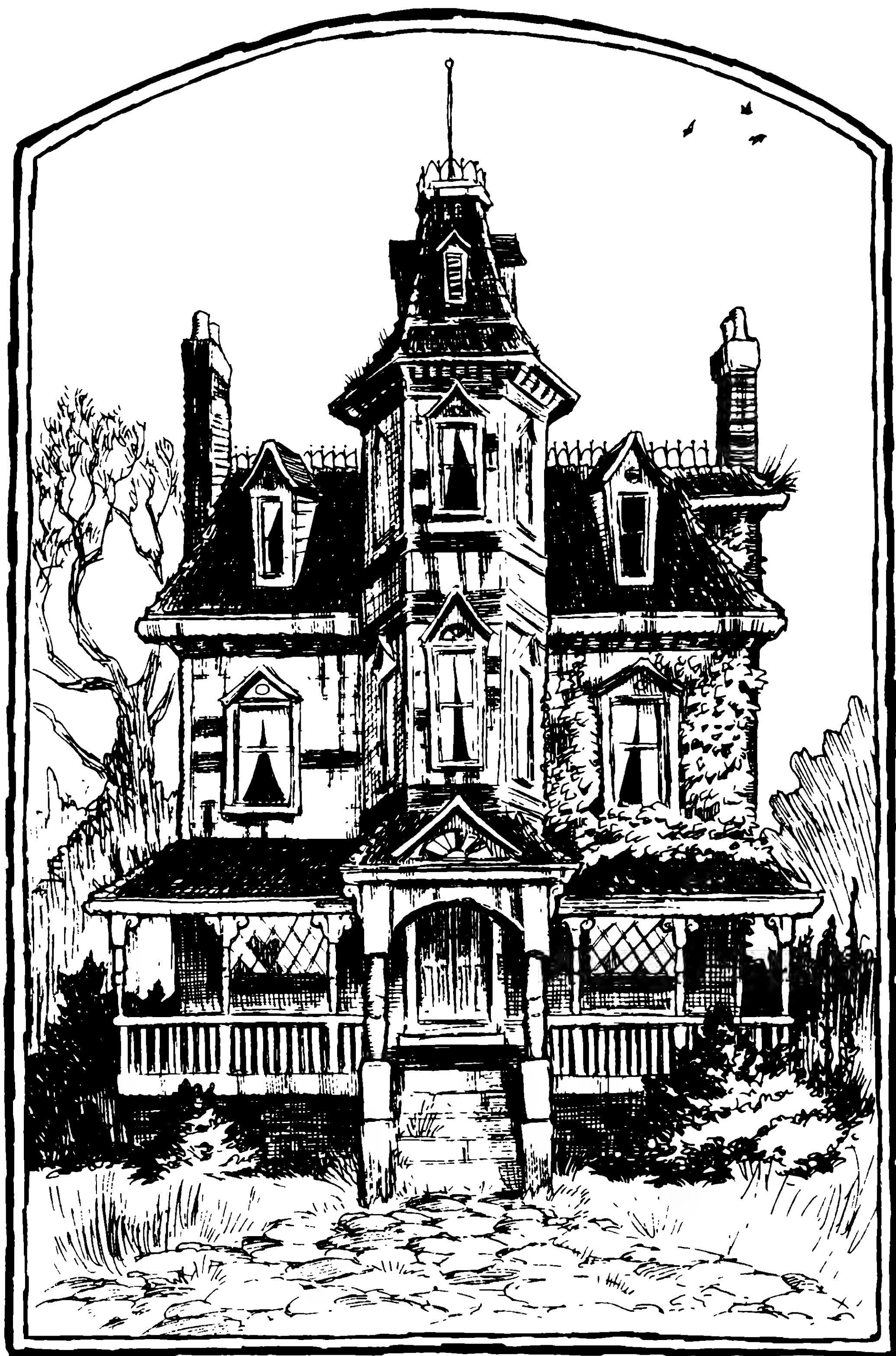
De-ntre adevăr și fals.
deosebire nu e,

Auzi-vei curând de-al meu nume.

*Mai sus și tot mai sus,
mereu,*

Să ai noroc, prieten drag al meu.

*Biletul scris de mână, găsit de Jared Grace în biblioteca de
la etaj a lui Arthur Spiderwick*

*Semăna mai mult o adunătură de cocioabe cocoțate de-a
valma una peste cealaltă*

Capitolul Întâi

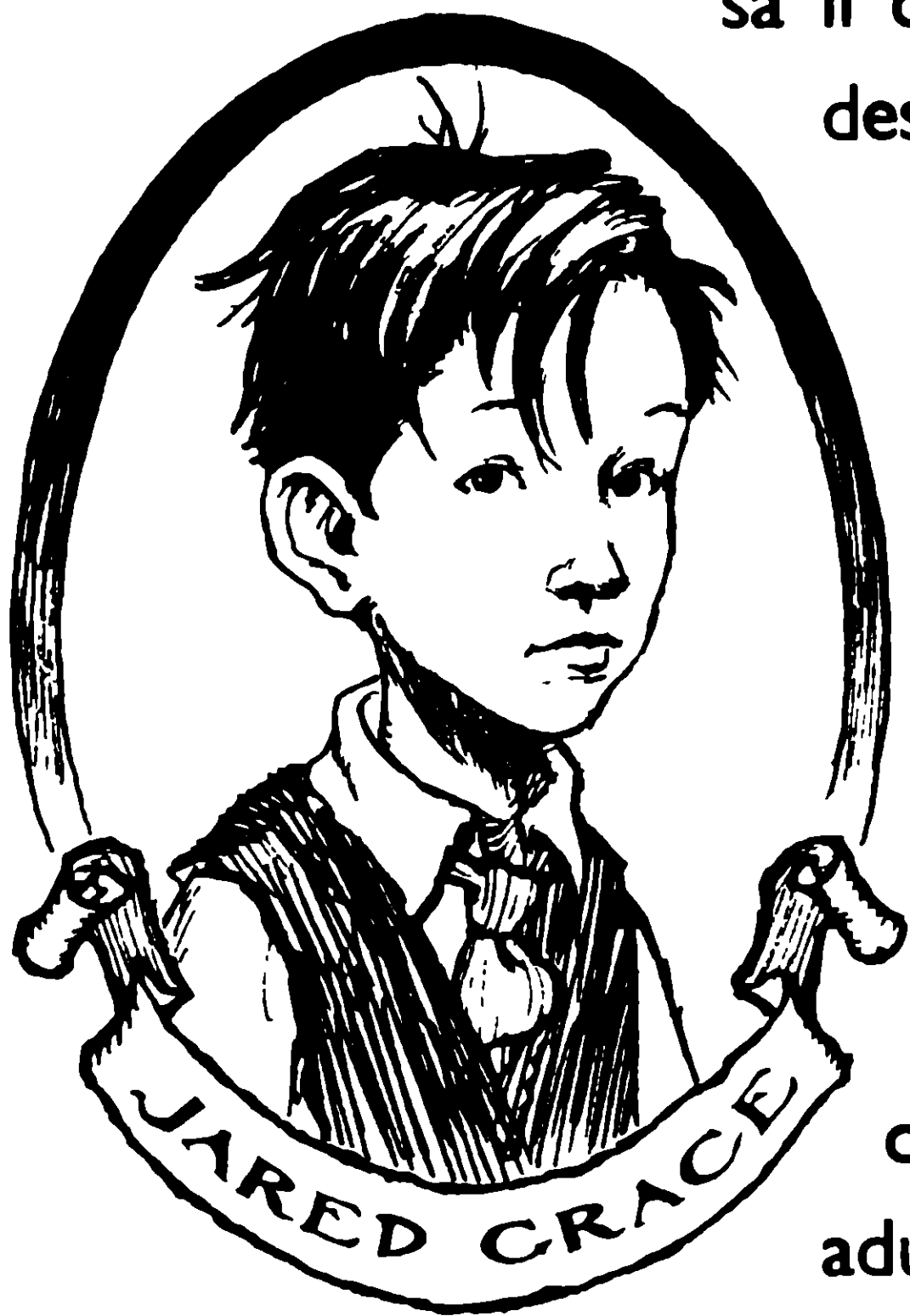

În care se arată cum copiii familiei Grace fac cunoștință
cu noul lor cămin

Dacă l-ar fi întrebat cineva pe Jared Grace ce meserie urmau să aibă sora și fratele lui atunci când aveau să se facă mari, băiatului nu i-ar fi fost deloc greu să răspundă. Ar fi spus că fratele său Simon se va face, evident, medic veterinar sau îmblânzitor de lei. Cât despre sora lui, Mallory, ar fi răspuns că ea avea să fie ori campioană olimpică la scrimă, ori ar fi înfundat pușcăria pentru vina de a fi spintecat pe cineva.

Dacă însă cineva l-ar fi întrebat ce avea să devină el când se va fi făcut mare, ei bine, la această întrebare nu ar fi știut deloc să răspundă. Dar nimeni nu s-a ostenit să îl întrebe sau

să îi ceară părerea despre asta sau despre orice altceva.

În legătură cu casa cea nouă, de pildă. Jared Grace ridică ochii spre ea și o privi printre gene. Poate că așa, nițeluș estompată, ar fi arătat mai bine.

– Nu e decât o cocioabă, spuse Mallory dându-se jos din automobil. Dar nu era chiar așa. Aducea mai mult cu o adunătură de cocioabe cocoțate de-a valma una peste cealaltă. Avea

mai multe coșuri de fum și întreaga operă era încununată de un gârduleț de fier așezat sus pe acoperiș ca o pălărie teribil de dichisită.

– Nu e chiar așa de rea, spuse mama lor cu un zâmbet ușor cam forțat. E în stil victorian.

Simon, fratele geamăn și perfect identic al lui Jared nu părea defel supărat. Se gândea probabil la toate animalele pe care le-ar fi putut avea de acum înainte. De fapt, luând în considerare tot ceea ce îndesase el în micul lor dormitor

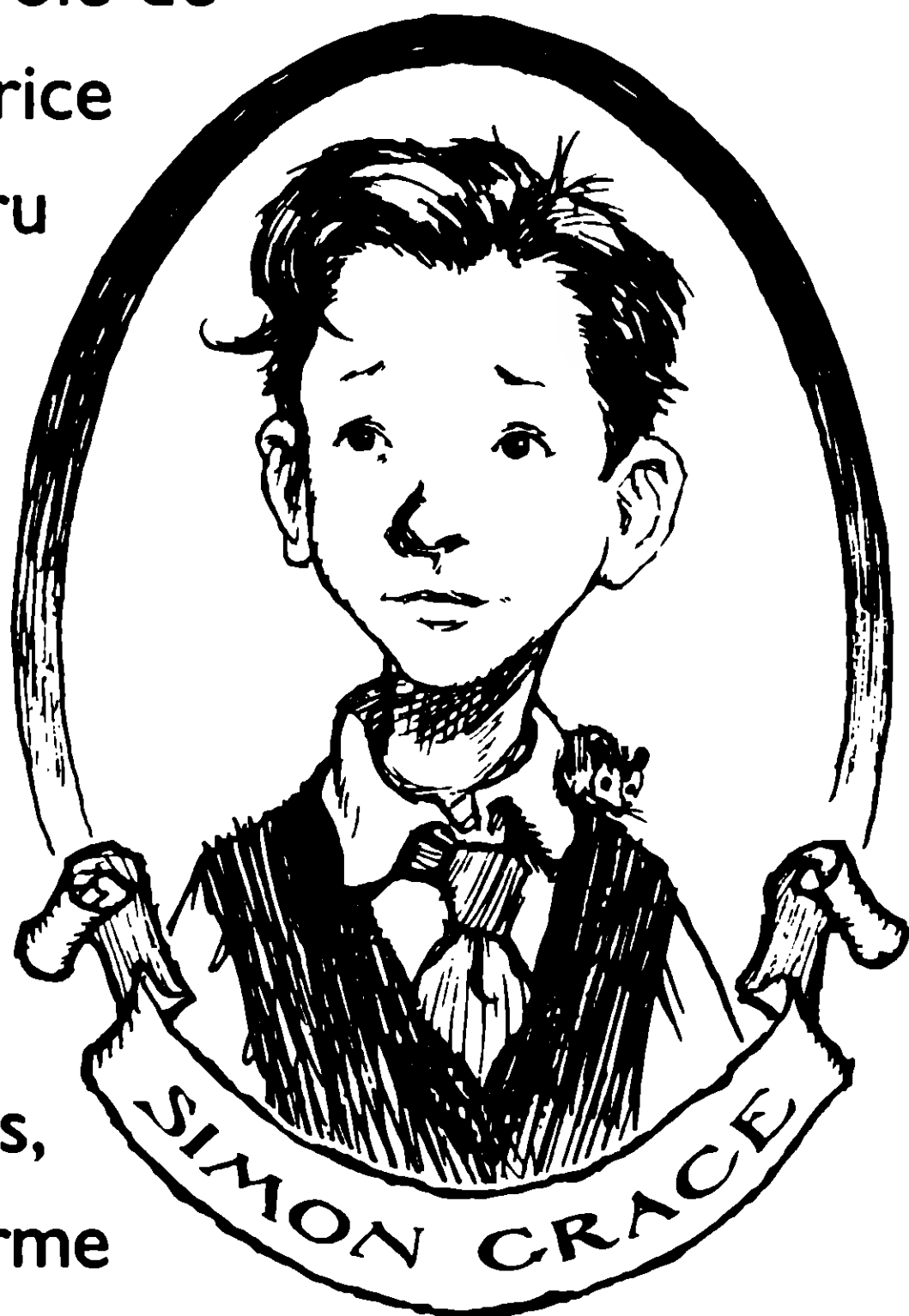
din New York, părea să fie nevoie de o mulțime de iepuri, arici și orice altceva mai mișca pe afară pentru a-l mulțumi pe Simon.

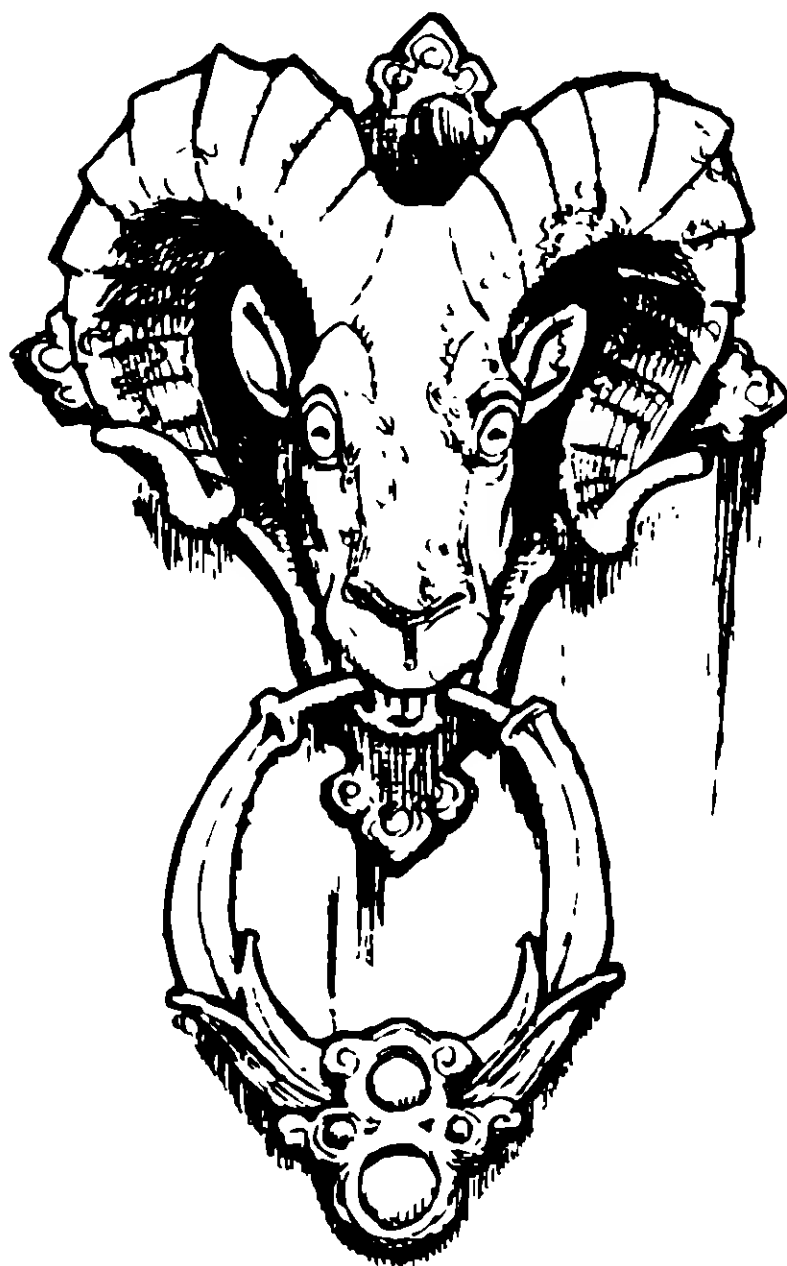
– Haide, Jared, îl strigă fratele lui, și abia atunci își dădu seama că rămăsese singur pe pajiște, cu ochii pironiți asupra casei, în timp ce ceilalți înaintaseră cu toții spre treptele de la intrare.

Ușile erau de un gri șters, spălăcit de vreme și singurele urme de vopsea de un crem nedefinit, rămăseseră înțepenite cu îndărătnicie prin crăpăturile adânci și în jurul balamalelor. Un cap ruginit de berbec ce servea drept ciocănaș pentru ușă atârna de un singur cui mare cât toate zilele drept în mijloc.

Mama lor introduse în broască o cheie zimțată, o răsuci și împinse puternic cu umărul.

Ușa dădea într-un coridor întunecos. Singura fereastră se găsea undeva, sus, la jumătatea scărilor, iar ferestrele cu vitralii cerneau pe pereți o lumină roșietică și sinistă.

- Este exact așa cum mi-o aminteam, spuse ea cu un surâs.
- Poate doar nițel mai dărăpănată? încercă Mallory, dar singurul răspuns al mamei fu un oftat.

Coridorul ducea în sufragerie. Singura mobilă de acolo era o masă lungă pe care se vedeau urme decolorate. Tavanul de ghips era crăpat ici și colo, iar de niște cabluri roase atârna un candelabru.

- De ce nu vă apucați voi trei să aduceți lucrurile din mașină? îi întrebă mama.
- Și să le aducem aici? se miră Jared.
- Da, aici. Mama lor își puse geamantanul pe masă fără să bage în seamă vârtejul de praf pe care îl stârnise gestul ei.

– Dacă strămătuşa voastră Lucinda nu ne-ar fi lăsat să locuim în casa ei, nu ştiu unde ne-am fi putut duce. Ar trebui să fim recunoscători.

Nici unul nu scoase vreo vorbă. Oricât de mult s-ar fi străduit, Jared nu izbutea să simtă nimic care să semene cât de cât cu recunoştinţa.

De când plecase tatăl lor, totul mersese anapoda. El avusese necazuri la şcoală, dar vânătaia pe cale să se vindece de la ochiul stâng nu îl lăsa defel să le dea uitării. Dar locul ăsta... locul ăsta era cel mai rău lucru din tot ceea ce li se întâmplase.

– Jared, spuse mama lui în timp ce băiatul se întorsese pe călcâie ca să îl urmeze pe Simon şi să descarce lucrurile din maşină.

– Ce este?

Mama lor aşteptă până când ceilalţi doi fraţi se îndepărtaseră suficient de mult înainte să vorbească din nou.

– Asta este şansa noastră, a tuturor, să o luăm de la capăt... Înţelegi ce vreau să spun?

Jared dădu din cap morocănos. Nu era nevoie ca ea să mai adauge ceva, cum ar fi fost, de pildă, că singurul motiv pentru care nu-l dăduseră afară din şcoală fusese acela că ei aveau să

se mute oricum. Alt motiv pentru care ar fi trebuit să fie recunoscător. Doar că nici de data asta nu reușea deloc.

Afară, Mallory așezase două valize pe capacul unei conducte de încălzire.

– Am auzit că nu vrea să mănânce nimic, de parcă ar vrea să moară de foame.

– Cine, mătușa Lucinda? Da' de unde, e doar foarte bătrână, spuse Simon. Bătrână și țicnită.

Dar Mallory clătină din cap.

– Am auzit-o pe mama când vorbea la telefon, îi spunea unchiului Terrence că mătușa Lucinda crede că niște omuleți vin să îi aducă de mâncare.

– Și la ce altceva te-ai putea aștepta de la ea? Doar stă la casa de nebuni, zise Jared.

Dar Mallory continuă ca și cum nu l-ar fi auzit.

– Le-a spus doctorilor că mâncarea pe care i-o aduc omuleții este cu mult mai bună decât orice au gustat ei vreodată.

– Astea sunt invențiile tale, concluzionează Simon și se târî pe bancheta din spate unde deschise unul dintre geamantane.

Mallory ridică din umeri.

– Dacă moare, locul ăsta va fi moștenit de cineva și noi va trebui să ne strângem lucrurile și să o luăm iarăși din loc.

– Poate că o să ne întoarcem în oraș, replică Jared.

– Slabe speranțe, spuse Simon, scoțând un sul făcut din șosete. Of, nu se poate! Jeffrey și Lemondrop au ros ciorapul și au evadat!

– Doar mama ți-a zis să nu aduci șoarecii, obiectă Mallory. A spus că de acum înainte ai putea să încerci să ai și tu niște animale normale.

– Dacă le-aș fi dat drumul, ar fi sfârșit prinși în vreo cursă sau în altceva asemănător, spuse Simon, întorcând șoseta pe dos în timp ce un deget îi răsărea dintr-o gaură făcută în țesătură. În plus, și tu ți-ai adus toate vechiturile tale de săbii.

– Ba nu sunt deloc vechituri, bombăni Mallory. Și în tot cazul, nu sunt vii.

– Taci din gură! spuse Jared și făcu un pas spre sora lui.

– Doar pentru că ai un ochi învinețit nu înseamnă că nu ți-l pot învineți și pe celălalt, îi zise Mallory scuturându-și părul legat în coadă și, întorcându-se spre el, îi trânti în brațe o valiză bine burdușită.

– Mai bine pune mâna și du asta până sus, dacă tot ești așa de viteaz.

Cu toate că Jared ştia că într-o bună zi avea să fie mai mare şi mai puternic decât ea – atunci când Mallory nu avea să mai aibă treisprezece ani, iar el nouă – îi era totuşi imposibil să îşi imagineze acele vremuri. El reuşi cu greu să care geamantanul până la uşă înainte să îl scape din mâini. Îi plăcea să creadă că l-ar fi putut duce mai mult dacă ar fi fost nevoie, şi aşa nimeni nu ar mai fi avut nimic de comentat.

Totuşi, văzându-se singur în hol, Jared nu izbuti să îşi amintească cum să ajungă în sufragerie, pentru că în faţa lui se deschideau două coridoare diferite care se pierdeau undeva, în măruntaiele casei.

– Mami? Cu toate că intenţionase să strige cât putea de tare, vocea sa i se păru pierită chiar şi lui.

Nici un răspuns. Făcu un pas şovăielnic, apoi încă unul, până când scârţâitul unei scânduri din podea îl făcu să se oprească.

Exact atunci când se opri, se auzi ceva mişcând înlăuntrul peretelui. Îl auzea cum râcăia în timp ce se suia pe perete, iar când ajunse undeva pe tavan sunetul încetă brusc.

Băiatul îşi simţi inima bătându-i cu atâta putere de parcă ar fi vrut să îi sară din piept.

Mami?

„Probabil că e doar o veveriță“, își spuse. La urma urmelor, casa arăta de parcă ar fi fost pe cale să se prăbușească din clipă în clipă. Orice ființă și-ar fi putut face sălaș înăuntru; ar fi fost un adevărat noroc dacă nu ar da peste un urs în pivniță și peste păsări cuibărite în toate țevile de încălzire. Mă rog, asta în cazul în care casa ar fi avut așa ceva.

– Mami? mai încercă el o dată, cu un glas chiar și mai stins.

Chiar atunci ușa din spatele lui se deschise și intră Simon, ducând în brațe niște borcane în care se vedeau doi șoricei gri cu ochișorii holbați. Mallory venea chiar în urma lui, cât se poate de încruntată.

- Am auzit ceva, spuse Jared. În perete.
- Ce? întrebă Simon.
- Păi, nu știu... Jared nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului că pentru o clipă se gândise că ar fi putut fi o fantomă. Probabil că e o veveriță.

Simon aruncă înspre perete o privire plină de interes. Pe ziduri fusese cândva lipit un tapet din brocart auriu, acum cam boțit, cojit și umflat din loc în loc.

- Crezi? În casă? Dintotdeauna mi-am dorit să am o veveriță.

Cum nimănui nu părea să îi treacă prin cap că ceva care se mișca în perete ar fi putut fi ceva înfricoșător, Jared nu mai pomeni nimic despre asta. Dar în timp ce ducea valiza în sufragerie, nu se putu abține să nu se gândească la micul lor apartament din New York și la familia lor, de dinainte de divorț. Își dorea din toată inima ca aceasta să nu fie decât o vacanță scurtă și fără importanță și nu viața adevărată.

Scârțâitul îl sperie atât de tare, încât băiatul sări drept în sus.

Capitolul al Doilea

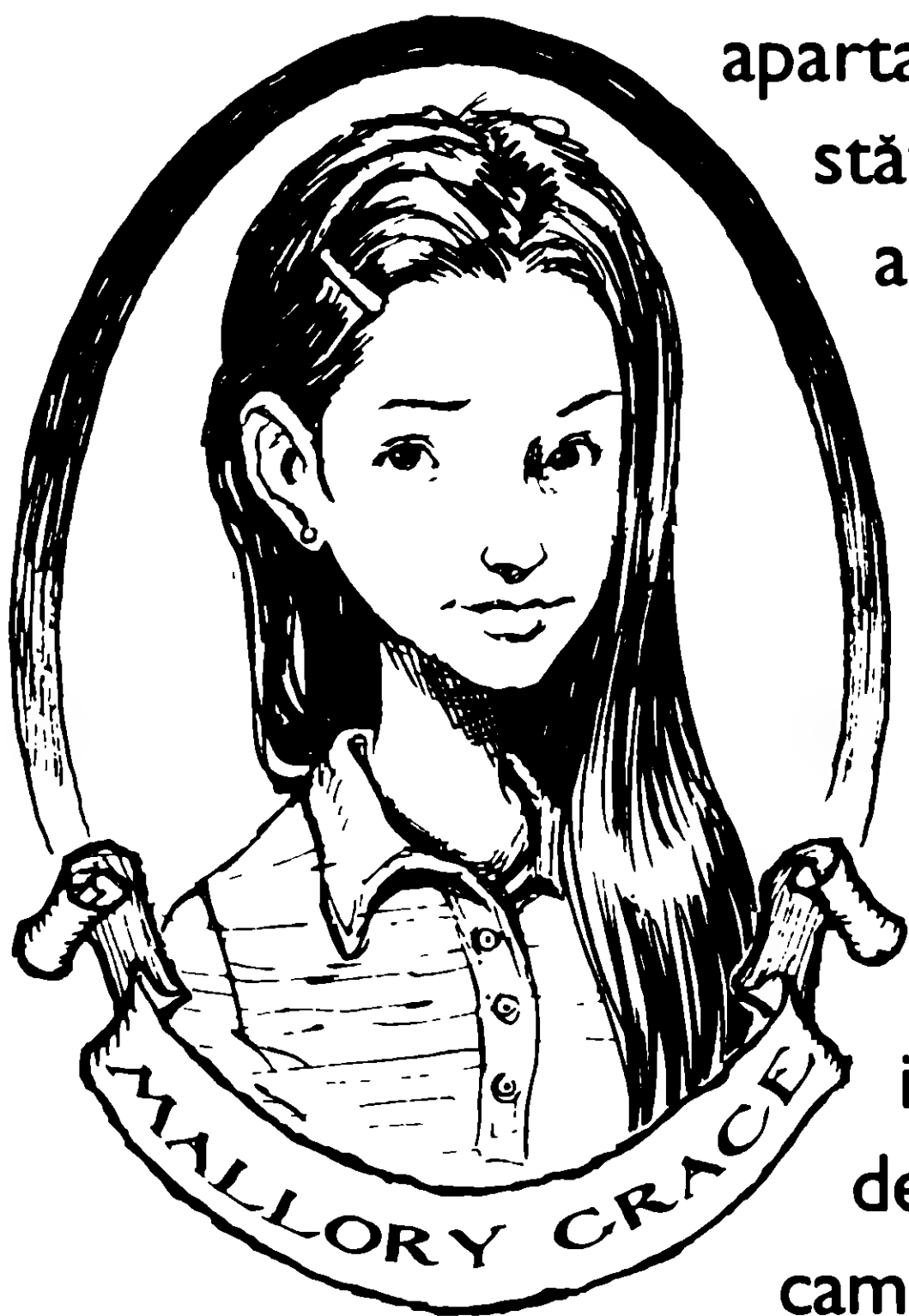

În care doi pereți sunt explorați prin două metode
extrem de diferite

Scurgerea ploilor prin acoperiș făcuse ca podelele dormitoarelor de la etaj să fie periculos de instabile, în afară de trei dintre ele. Așa că mama lor se instalează într-unul dintre cele aflate într-o stare ceva mai bună, Mallory în cel de-al doilea, iar Jared și Simon fură lăsați să îl împartă pe ultimul.

Când terminară de despachetat, polițele și noptierele din partea de cameră care îi aparținea de acum lui Simon erau pline de borcane mari de sticlă. Câteva erau pline cu pești, altele fuseseră ticsite cu șoareci, șopârle și alte animale, pe care înainte Simon le închisese în cuști căptușite cu pământ.

Mama lor îi spusese lui Simon că le poate lua cu el pe toate, în afară de șoareci. Ea îi găsea de-a dreptul dezgustători pentru că Simon îi salvase dintr-o cursă din

apartamentul doamnei Levette care stătea la etajul de dedesubt, iar acum se prefăcea pur și simplu că nu observă că Simon îi adusesese oricum cu el.

Jarred se răsuci de pe o parte pe alta pe salteaua plină de cocoloașe, își apăsă perna peste cap de parcă ar fi vrut să se înăbușe, dar degeaba: nu izbutea deloc să ațipească. Nu îl deranja să doarmă în aceeași cameră cu Simon, dar să o împartă cu cuștile în care animalele se agitau, chițăiau și râcăiau era și mai înspăimântător decât ar fi fost să doarmă singur, și asta pentru că îl făceau să își amintească de ceea ce se ascundea în pereți. Obişnuise să doarmă în aceeași încăpere cu Simon și cu vietățile lui și în casa din oraș, dar acolo, zgomotul făcut de vietăți se auzea cu mult mai slab, estompat fiind de cel al mașinilor, al claxoanelor și trecătorilor. Aici însă, totul îi era străin.

Scârțâitul balamalelor îl sperie atât de tare, încât îl făcu să se ridice brusc în capul oaselor.

În pragul ușii se distingeau o siluetă cu plete întunecate, înveșmântată într-o cămașă informă, albă și lungă. Jared se

strecură afară din pat cu atâta repeziciune, încât nici măcar nu își dădu seama ce făcuse.

– Eu sunt, se auzi șoptind silueta. Era Mallory în cămașă de noapte. Cred că ți-am auzit veverița.

Jared se ridică iute în picioare, încercând să își dea seama dacă faptul că se mișca cu atâta repeziciune însemna că era un fricos sau doar că avea niște reflexe excelente.

Simon dormea dus în celălalt pat, sforăind încetișor.

– Haide odată! Doar nu îți închipui că o să stea să ne aștepte pe noi să o prindem? îl apostrofă ea cu mâinile în șolduri.

Jared începu să își zgâlțâie fratele de umăr.

– Simon, trezește-te! O să ai un animal nou! Un animal nou!

Simon se smulse din strânsoare mormăind și încercă să își tragă pătura peste cap.

Sora lor izbucni în râs.

– Simon! Jared se aplecă și mai mult peste el și îl zori:

– O veveriță! Uite o veveriță!

Simon deschise ochii și îi pironi cu privirea.

– Dormeam.

– Mama a plecat după lapte și cereale la băcănie, spuse Mallory trăgând păturile de pe el și a spus că trebuie să stau cu ochii pe voi. Nu mai e mult până se întoarce.

Cei trei frați se furișară de-a lungul coridoarelor întunecate din casa lor cea nouă. Mallory era în frunte, făcând câțiva pași și apoi oprindu-se să tragă cu urechea. Din când în când, auzeau zgomote ce păreau a fi scoase de niște gheruțe ce răcăiau ceva, alteori păreau niște pași mititei înaintând înăuntrul zidurilor.

Pașii aceia grăbiți se auzeau tot mai tare pe măsură ce se apropiau de bucătărie. În chiuvetă, Jared văzu o tigaie cu resturi din macaroanele cu brânză de la cină.

– Cred că e acolo. Fiți atenți, șopti Mallory.

Zgomotul încetase cu desăvârșire.

Mallory luă o mătură și o ținu de coada de lemn ca pe o bătă de baseball.

– O să fac o gaură în perete! spuse ea.

– Dar mama o să vadă spărtura când o să se întoarcă, protestă Jared.

– Cu tot ce e în casa asta? Nu o să observe niciodată!

– Dar dacă lovești veverița? întrebă Simon. S-ar putea să o rănești...

– Sst... făcu Mallory, mergând tiptil, în picioarele goale, de-a lungul dușumelei și izbind cu coada măturii în perete.

Lovitura trecu prin ghips și stârni un nor de praf care se împrăștie peste tot de parcă ar fi fost făină, pudrând părul lui Mallory și făcând-o să semene și mai mult cu o fantomă.

Ea își vârî mâna în spărtură și desprinse o bucată de perete. Jared se apropie și mai mult, simțind cum i se face părul măciucă.

Între scânduri fuseseră îndesate niște cârpe. Când trase de ele, lucruri noi ieșiră la iveală: resturi de perdele, zdrențe de mătase și dantelă, ace cu gămălie înfipite în scândurile de lemn pe ambele laturi ce alcătuiau o cărare cam neobișnuită ce suia șerpuind. Un cap de păpușă atârna într-un colț. Niște gândaci morți fuseseră înșirați pe sfoară de parcă erau o ghirlandă. Soldăței de plumb cu mâini și picioare topite erau împrăștiați între cele două scânduri ca o armată învinsă, iar cioburi ascuțite de oglindă sclipeau în locurile unde fuseseră lipite cu clei învechit.

Mallory băgă mâna în vizuină și scoase o medalie primită ca premiu la un concurs de scrimă. Era argintie, prinsă pe o panglică groasă de culoare albastră.

- Asta e a mea.
- Trebuie să o fi furat veverița, spuse Simon.
- Nu... asta e complet aiurea, zise Jared.
- Dianna Beckley avea dihori care obișnuiau să îi fure păpușile Barbie, răspunse Simon. Și, apoi, o mulțime de animale sunt atrase de obiectele care strălucesc.
- Dar ia te uită la ăștia, spuse Jared arătând spre gândacii de bucătărie. Ce dihor își decorează cuibul cu bibelouri groaznice fabricate chiar de el?

– O să fac o gaură în perete!

– Hai să aruncăm cheștiile astea de aici, spuse Mallory. Poate că, dacă rămâne fără cuib, o să fie mai ușor să îl scoatem din casă.

Jared ezită. Nu avea chef să își bage mâna în interiorul zidului și să bâjbâie pe acolo. Dacă era încă înăuntru și avea să îl muște?

Poate că nu știa el prea multe, dar chiar nu credea că în mod normal veverițele ar putea fi niște animale atât de înfiorătoare.

– Nu cred că ar trebui să facem asta, spuse el.

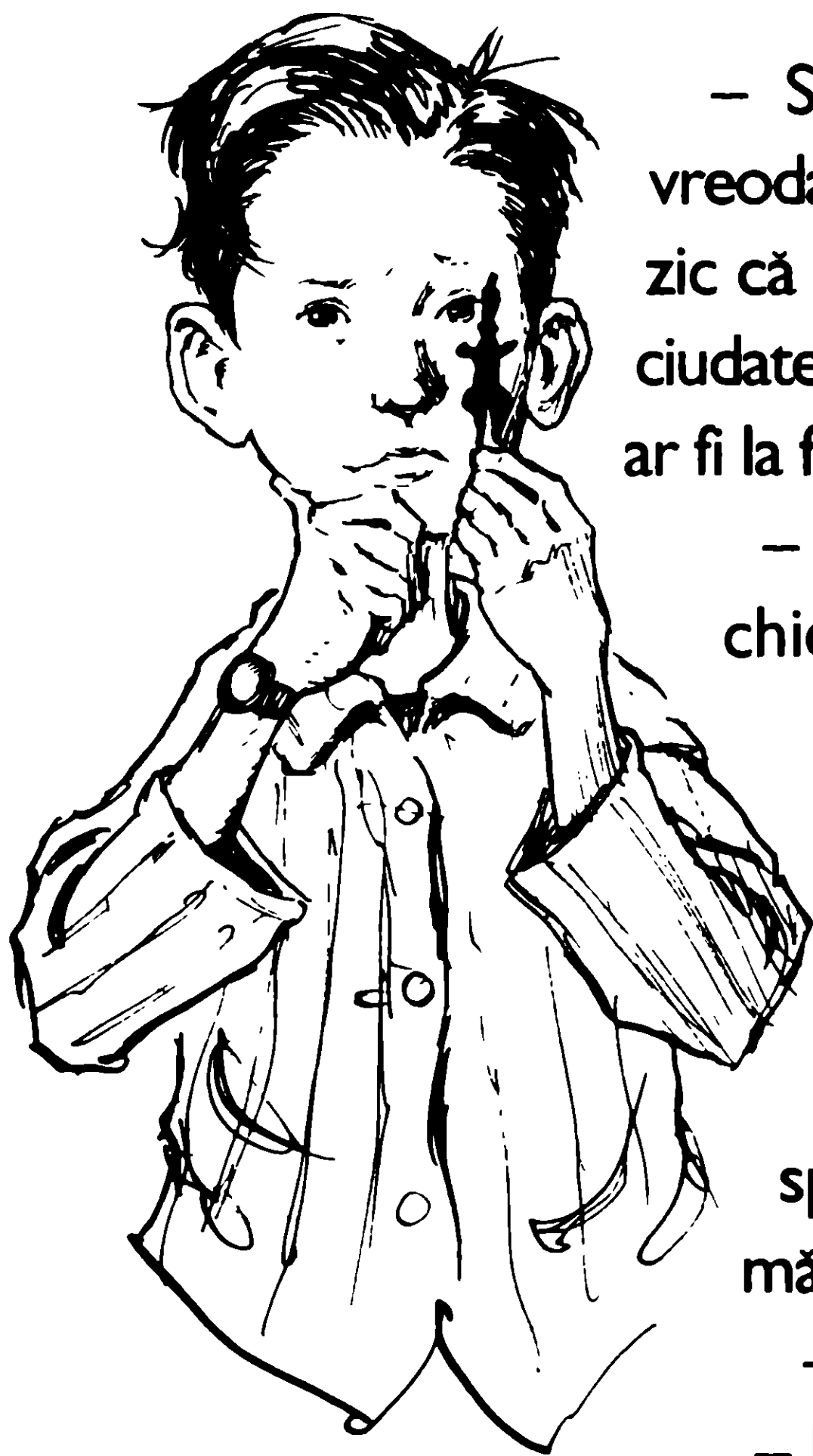
Dar Mallory nu părea să îl audă căci era foarte ocupată să târască spre ei un coș de gunoi. Simon începu să scoată afară ghemotoace de cârpe mucegăite.

– Și nu sunt nici excremente de animal. Asta-i e cam ciudat. Simon dădu drumul mănunchiului de zdrențe pe care îl ținuse în mână și trase afară alte și alte cocoloașe. Când ajunse la soldații de plumb, se opri. Uau, ăștia sunt marfă, nu-i așa, Jared?

Jared se văzu nevoit să îl aprobe.

– Totuși, ar fi fost și mai grozav dacă ar fi avut și mâini, constată Simon, vârându-și câțiva în buzunarul de la pijama.

– Simon? făcu Jared. Ai mai auzit vreodată de un astfel de animal? Vreau să zic că unele din chestiile astea sunt cam ciudate, nu crezi? E ca și cum veverița asta ar fi la fel de nebună ca Mătușica Lucy.

– Da, e cam dusă, răspunse chicotind Simon.

Mallory mormăi ceva și brusc amuți.

– Iar îl aud.

– Ce?

– Zgomotul. Sst! E acolo, spuse Mallory, apucând din nou mătura.

– Liniște! șopti Simon.

– Dar noi nu am spus nimic, șuieră

Mallory spre el.

– Sst! făcu Jared.

Toți trei se îndreptară în vârful picioarelor spre locul de unde se auzea zgomotul și exact atunci el se schimbă. În loc să audă în continuare zgredănatul unor gheare mititele zgăriind lemnul, acum auzeau clar sunetul unghiilor răsărind ceva metalic.

– Ia uitați! Simon se aplecă să atingă o mică ușiță glisantă aflată în perete.

– E un lift, spuse Mallory, îl foloseau servitorii pe vremuri ca să trimită la etaj tăvile cu mâncare. Trebuie să mai fie o altă uşă asemănătoare într-unul din dormitoare.

– Chestia se aude de parcă ar fi în interiorul liftului, spuse Jared.

Mallory se aplecă, intrând aproape cu totul în cutia de metal.

– Este prea mică pentru mine. Va trebui să se suie unul dintre voi.

Simon o privi cam sceptic.

– Ştiu şi eu? Dacă frânghiile nu mai sunt întregi?

– Oricum, nu o să cazi de la o înălţime prea mare, răspunse Mallory, făcându-i pe cei doi băieţi să o privească uluiţi.

– Bine, bine, mă duc eu. Jared era bucuros să facă ceva ce nu putea să facă Mallory, iar fata avea deja un aer cam ofensat. Simon însă părea doar îngrijorat.

Pe dinăuntru, liftul era murdar şi mirosea a lemn mucegăit. Jared îşi îndoi picioarele şi-şi lăsă capul în piept. Abia dacă încăpea.

– Chestia aia – veveriţa, mai e în lift? Vocea lui Simon se auzea ascuţită şi îndepărtată.

– Nu ştiu, răspunse Jared încetişor, ascultându-şi ecoul propriilor vorbe. Nu aud nimic.

Mallory trase cu putere de frânghie. Cu o mică zdruncinătură şi clătinându-se, liftul începu să se pună în mişcare cu Jared înăuntru.

– Vezi ceva?

– Nu, strigă Jared. El auzea zgrepțănatul ghearelor dar era undeva, departe. Aici e întuneric beznă.

Mallory lăsa liftul să coboare din nou.

– Trebuie să găsim ceva care să lumineze. Fata deschise câteva sertare până când găsi un ciot de lumânare albă și un borcan în care fusese cândva dulceață. Dând drumul mașinii de gătit, ea aprinse mukul lumânării de la flacăra de gaz, lăsa ceara fierbinte să picure pe fundul borcanului și apoi fixă lumânarea înăuntru.

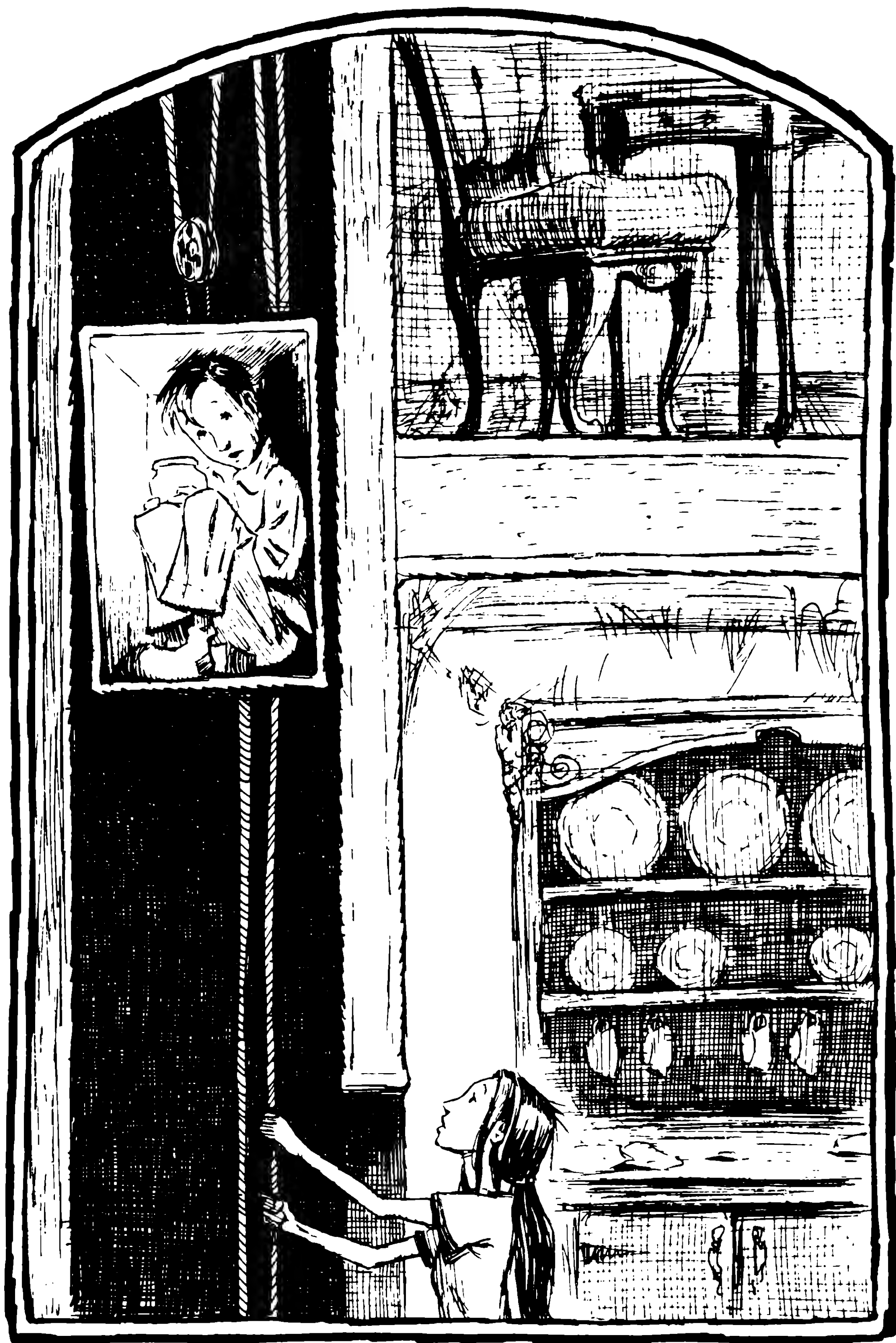
– E gata, Jared, ține-o.

– Dar Mallory, nici măcar nu mai aud chestia aia, spuse Simon.

– Poate că se ascunde, răspunse Mallory și smuci de frânghie.

Jared încercă să-și găsească o poziție mai bună în fundul liftului, dar nu prea era loc. Ar fi vrut să le spună că făceau o prostie și că el ar vrea să renunțe și să iasă, dar nu scoase nici o vorbă. În loc de asta, se lăsa ridicat în întuneric, ținând bine în mână sfeșnicul improvizat.

Cutia de metal mai urcă câțiva metri înăuntrul zidului. Lumina lumânării era un nimb mititel care reflecta fantomatic lucrurile. Veverița cea ciudată ar fi putut fi chiar lângă el, ar fi putut chiar să îl și atingă și el nici măcar nu ar fi băgat de seamă.

Liftul începu să urce.

Jared nu era foarte sigur unde se afla.

– Nu văd nimic, strigă el, cu toate că nu era deloc sigur că îl puteau auzi.

Urcușul era lent și băiatul simțea că nu mai putea să respire. Genunchii îi apăsau pieptul, iar picioarele îi amortiseră căci stătuseră îndoite prea mult timp.

Se întrebă dacă nu cumva flacăra lumânării absorbea tot oxigenul din aer. Chiar atunci, cu o smucitură, liftul se opri. Se auzea ceva zgâriind cutia de metal.

– Nu vrea să urce mai sus, strigă Mallory în gura puțului. Se vede ceva?

– Nu, răspunse Jared, cred că s-a înțepenit.

Acum zgredănatul se auzea și mai puternic, de parcă făptura aceea ar fi încercat să se cațare deasupra liftului. Jared făcu un salt și încercă să lovească tavanul pe dinăuntru, sperând s-o gonească.

La fel de brusc, liftul mai urcă câțiva metri și apoi se opri din nou, de această dată în fața unei încăperi luminate slab de lumina lunii ce pătrundea înăuntru printr-o singură fereastră mititică.

Jared se târâ afară din cutie.

„Am reușit! Sunt sus!”

Încăperea avea tavanul scund și pereții acoperiți cu rafturi pline de cărți. Aruncând o privire în jurul lui, el își dădu seama că nu se vedea nici o ușă.

Brusc, Jared nu mai era sigur unde ajunsese.

Jared cercetează încăperea.

Capitolul al Treilea

În care aflăm mai multe ghicitori.

Jared aruncă o privire în jur. Ajunsese într-o bibliotecă micuță în mijlocul căreia trona o uriașă masă de scris. Pe aceasta erau așezate o carte deschisă și o pereche de ochelari de modă veche, cu lentile rotunde ce sclipeau în lumina lumânării.

Jared se apropie de rafturi, iar lumina palidă a lumânării căzu pe rând pe câte un titlu, în timp ce băiatul cercetă cu privirea rafturile încărcate cu cărți. Toate titlurile erau câte se poate de neobișnuite: o *Istorie a Piticilor din Scoția*, un *Compendium al călătoriilor spiridușilor în jurul lumii*, *Anatomia Insectelor și a altor Ființe Zburătoare*.

Pe marginea mesei de scris fuseseră așezate câteva borcane pline cu fructe de pădure, cu plante uscate și unul cu pietricele de râu.

În apropiere, un tablou pictat în acuarelă înfățișa o fetiță și un bărbat care se jucau pe o pajiște. Privirea lui Jared căzu pe un bilet aruncat pe marginea unei cărți deschise pe care se lăsase un strat subțire de praf. Hârtia era îngălbenită de vreme iar pe ea cineva scrisese de mână câteva versuri scurte și bizare:

*În trupul unei făpturi tu vei găsi, știi bine,
Secretul păstrat de-ntreaga omenire.
De-ntre adevăr și fals deosebire nu e,
Auzi-vei curând de-al meu nume.
Mai sus și tot mai sus, mereu,
Să ai noroc, prieten drag al meu.*

Băiatul luă biletul și citi rândurile cu băgare de seamă. Parcă cineva l-ar fi lăsat acolo special pentru el. Dar cine? Și ce înțeles avea poezia?

Deodată, băiatul auzi o voce strigând de la etajul de dedesubt.

– Mallory! Simon! Ce căutați aici, în loc să fiți în paturile voastre?

Jared scoase un oftat. Se părea că mama lor tocmai se întorsese de la cumpărături.

Am auzit o veveriță care se plimba prin zid, se auzi răspunsul lui Mallory.

Dar mama lor nu îi dădu timp să continue:

– Unde e Jared?

Dar nici unul dintre frații lui nu scoase vreo vorbă.

– Coborâți liftul în clipa asta. Iar dacă cumva fratele vostru este înăuntru...

Jared se repezi la timp ca să vadă cum cutia de metal dispărea, coborând în interiorul zidului. Flacăra lumânării, atinsă puțin de ceară din cauza mișcării lui bruște, pâlpâi, dar rămase totuși aprinsă.

– Vezi? auzi el glasul pierit al lui Simon.

Pesemne că liftul tocmai își făcuse apariția, gol-goluț.

– Bine, și atunci unde este?

– Habar nu am, răspunse Mallory. O fi dormind în patul lui?

Mama lor scoase un oftat.

– Bine, haideți, luați și voi doi exemplu de la el. În clipa asta!

Jared ascultă zgomotul făcut de pașii lor care se îndepărtau. Acum aveau de așteptat o vreme înainte să se furișeze înapoi

ca să îl ajute să coboare. Mă rog, asta în cazul în care nu cumva se gândeau că liftul îl dusesse, pur și simplu, până la etajul la care se aflau camerele lor. Probabil aveau să fie surprinși să nu îl găsească în patul lui. De unde să știe ei că ajunsese într-o încăpere unde, în afară de lift, nu exista nici o ieșire?

Băiatul auzi un foșnet în spatele său și se răsuci pe călcâie. Zgomotul venise dinspre birou.

Ridicând lampa improvizată, Jared băgă de seamă că ceva fusese mâzgălit în praful de pe masă, ceva ce nu existase acolo mai înainte:

„A-B-C

Păzește-ți spatele!”

Jared sări cât colo, așa că lumânarea din borcan se răsturnă, ceara se prelinse pe delături și stinse flăcăruia. Băiatul rămase în întuneric, atât de înfricoșat încât abia dacă mai îndrăznea să se miște.

În aceeași încăpere cu el se afla ceva, iar acel ceva știa să scrie!

El merse de-andăratelea spre locul unde se aflase liftul, mușcându-și buzele ca să nu țipe de spaimă. De la etajul de dedesubt se auzeau foșnind sacoșele căci, pesemne, mama lui începuse să despacheteze cumpărăturile.

– Cine e acolo? șopti el în întuneric. Ce ești tu?

Dar singurul răspuns fu tăcerea.

– Știu că ești acolo, spuse Jared.

Dar nici de data aceasta nu primi vreun răspuns și nici nu auzi vreun alt foșnet.

Curând, el își auzi mama coborând pe scări, ascultă apoi zgomotul făcut de o ușă închizându-se și din nou liniște. Nimic altceva decât o tăcere atât de grea și de apăsătoare, încât simțea că se înăbușă.

Îl se părea că fie și numai respirația prea zgomotoasă avea să îl dea de gol. Creatura aceea s-ar fi putut repezi la el în orice clipă.

În perete se auzi un scârțâit. Speriat, Jared scăpă borcanul din mână, dar înțelese repede că nu era decât liftul și începu să își croiască drum prin întuneric.

– Suie-te, auzi el glasul lui Mallory prin puțul liftului.

Jared se înghesui în cutia de metal. Se simțea acum atât de ușurat încât nici nu își dădu seama cum coborî spre bucătărie.

Îndată ce se văzu afară din lift începu să turuie pe nerăsuflăte:

– Am nimerit într-o bibliotecă! O bibliotecă secretă, plină cu cărți ciudate! Și acolo era ceva care a scris în praf...

– Sst, Jared, spuse Simon, o să ne audă mama.

Jared le arată peticul de hârtie pe care era scrisă poezia.

– la uitați-vă, aici sunt un fel de indicii.

– Dar măcar ai văzut ceva acolo? îl întreabă Mallory.

– Am văzut mesajul scris în praf. Spunea că trebuie să îmi păzesc spatele! răspunse Jared plin de entuziasm.

Mallory clătină din cap.

Ce ești tu?

- Trebuie să fi fost scris acum vreo sută de ani.
  - Ba nu, stăruie Jared. Văzusem biroul mai înainte și nu era scris nimic pe el.
  - Liniștește-te, îi spuse Mallory.
  - Dar, Mallory, am văzut!
- Mallory îl apucă de cămașă:
- Taci odată!
  - Mallory, dă-i drumul fratelui tău! Mama lor stătea în capătul treptelor înguste care duceau în bucătărie, iar pe chip îi se putea citi o expresie de nemulțumire. Credeam că ne-am înțeles, dacă vă mai dați jos o dată din pat, am să vă încui în camerele voastre.

Mallory dădu drumul cămășii lui Jared, pironindu-l cu o privire plină de subînțeles.

- Și dacă trebuie să ne ducem la baie? întrebă Simon.
- Deocamdată trebuie să mergeți la culcare, le răspunse mama.

Când ajunseră la etaj, Jared și Simon se îndreptară spre camera lor. Jared își trase pătura peste cap și strânse din ochi cu putere.

Să știi că eu te cred... cred tot ce ai zis despre bilet și despre celelalte, șopti Simon, dar Jared nu îi răspunse. El era doar nespus de fericit că ajunsese în sfârșit în patul lui. Îi trecu prin cap că nu l-ar fi deranjat deloc să rămână acolo o săptămână întreagă.

Tai-o de-aici!

Capitolul al Patrulea

În care căpătăm niște răspunsuri, dar nu sunt cele pe care
le-am dori

Jared se deșteaptă în țipetele lui Mallory. Sări jos din pat și traversează repede coridorul, trecu pe lângă Simon și, când intră în camera surorii lui, văzu că niște șuvițe lungi din părul fetei fuseseră înnodate de tăblia de alamă a patului. Fața îi era roșie ca racul, dar lucrul cel mai rău era modelul ciudat de vânătăi care îi împodobeau brațele. Mama lor stătea alături de ea pe saltea și se chinuia să dezlege nodurile trăgând de ele cu degetele.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Jared.

– Ține-ți gura, suspină Mallory. Șterge-o de aici! Vreau să mă dau jos din patul ăsta! Vreau să plec din casa asta! Urăsc locul ăsta!

Cine a făcut așa ceva? întrebă mama lor aruncându-i lui Jared o privire furioasă.

– Nu știu! răspunse Jared și se uită la Simon care stătea nedumerit în pragul ușii. Trebuie să fi fost chestia aia din perete.

Mama făcu ochii mari, părea de-a dreptul înfricoșătoare.

– Jared Grace, te-am văzut cu ochii mei cum te certai cu sora ta aseară!

– Mami, dar n-am făcut nimic, pe cuvântul meu! Nu-i venea să creadă că îl bănuia în stare de una ca asta. Sigur, el și Mallory se ciondăneau mai tot timpul, dar asta nu însemna nimic!

– Mamă, adu foarfecele! răcni Mallory.

– Voi doi, ieșiți afară acum! Jared, o să stau de vorbă cu tine mai târziu, spuse doamna Grace întorcându-se din nou spre fiica ei.

Jared ieși din încăpere cu inima bătându-i nebunește. Când se gândea la șuvițele legate de pat ale lui Mallory nu se putea abține să nu se cutremure.

– Tu crezi că de vină e creatura din perete, nu-i așa? îl întreabă Simon pe când intrau în dormitorul lor.

Jared își privi fratele cu neîncredere.

– Tu nu?

Simon dădu din cap aprobator.

– Mă tot gândesc la poezia pe care am găsit-o, spuse Jared. E singurul indiciu pe care îl avem.

– Și cum o să ne fie de ajutor o poezie fără nici o noimă?

– Nu știu, oftă Jared. Tu ești deșteptul familiei. Tu ar trebui să găsești răspunsul.

– Cum de nouă nu ni s-a întâmplat nimic? Și nici mamei?

Jared nu se gândise deloc la asta.

– Habar nu am, oftă el din nou.

Simon îi aruncă o privire lungă.

– Ei bine? Ce părere ai tu despre toate astea? întreabă Jared.

– Păi, nu știu ce să cred. Eu o să mă duc pe afară să prind niște greieri, spuse Simon îndreptându-se spre ușă.

Jared îl privi ieșind din cameră și se întreabă ce ar putea să facă. Ar putea oare să rezolve ceva de unul singur?

Se îmbracă, gândindu-se la ce ar putea însemna versurile. „Mai sus și tot mai sus, mereu...” era versul cel mai simplu, dar ce voia de fapt să spună cu asta? În sus, în casă? În sus,

pe acoperiș? Sau poate într-un pom? Poate că poezia era doar ceva notat pe un petic de hârtie pe care o rudă bătrână care murise demult, îl păstrase în preajma ei, ceva care nu avea să le fie de nici un folos.

Dar cum Simon își hrănea animalele, iar Mallory era eliberată din patul ei, Jared nu avea nimic mai bun de făcut decât să se întrebe iar și iar cât de „sus și tot mai sus“ va trebui el să se suie.

E bine, da, poate că nu era chiar un indiciu foarte clar. Dar lui Jared îi trecu prin minte că nu ar strica să se urce ceva mai sus de etajul al doilea, înspre pod.

Pe trepte nu mai rămăsese nici o urmă de vopsea și, de mai multe ori, scândurile pe care călca scârțâiau atât de sfâșietor încât Jared se temea că se vor frânge sub greutatea lui.

La nivelul mansardei dădu de o încăpere spațioasă, cu tavanul înclinat și cu o spărtură în podea la unul dintre capete. Pe acolo, băiatul aruncă o privire într-unul dintre dormitoarele care rămăseseră neîntrebuințate.

Jared văzu acolo saci vechi pentru păstrat haine care atârnavă de o frânghie de rufe subțire, întinsă de-a curmezișul podului, o mulțime de căsuțe pentru păsările agățate de grinzi și, într-un colț, un manechin de croitorie cu o pălărie așezată strâmb pe măciulia care îi ținea loc de cap. Din mijlocul camerei se ridica o scară în spirală.

„Mai sus și tot mai sus, mereu...” Jared începu să urce treptele două câte două.

Încăperea în care ajunsese era mică și plină de lumină, cu ferestre pe toate laturile. Uitându-se pe geam, băiatul văzu țiglele sparte și învechite de pe acoperiș. Mai vedea și mașina mamei sale parcată pe cărarea acoperită cu pietriș și chiar și garajul și pajiștea lungă care ducea la pădure. Aceasta trebuia să fie partea de casă deasupra căreia se afla ciudatul garduleț de fier. Ce loc nemaipomenit! Mallory avea să fie grozav de impresionată atunci când o va aduce aici. Cine știe, poate că avea să îi mai treacă supărarea pentru că fusese nevoită să își taie părul.

„Mai sus și tot mai sus, mereu...”

În cameră, nu se afla mare lucru: un cufăr vechi, un patefon și niște suluri de țesături decolorate de vreme.

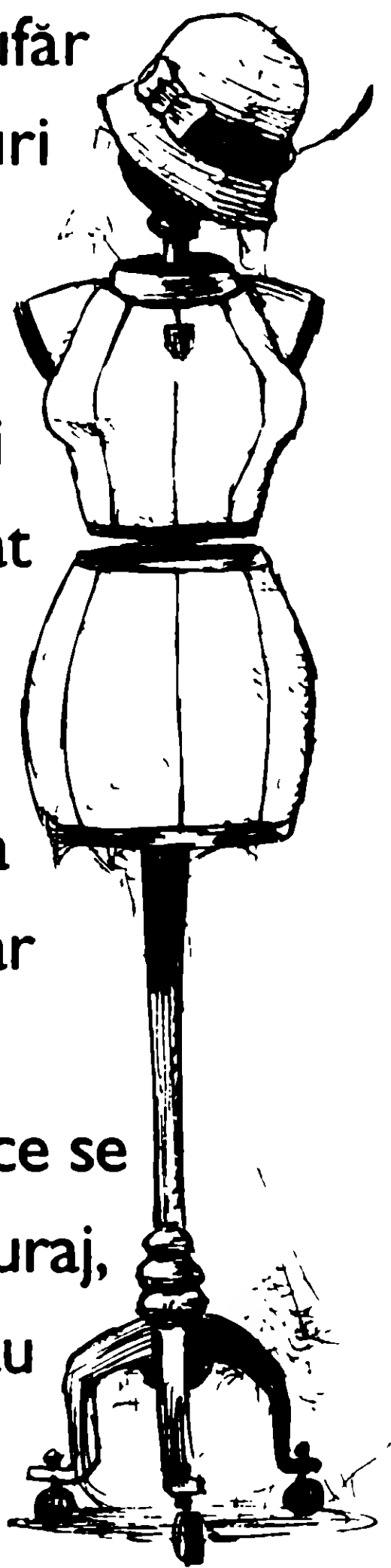
Jared se așază, scoase biletul mototolit din buzunar și îl mai citi o dată. „În trupul unei făpturi tu vei găsi știu bine, / Secretul păstrat de-ntreaga omenire.”

Acele două versuri îl umpleau de neliniște. Nu și-ar fi dorit deloc să dea peste trupul cuiva care murise demult, chiar dacă înlăuntrul lui ar fi descoperi ceva cât se poate de interesant.

Lumina gălbuie și strălucitoare a soarelui ce se revărsa peste dușumele îi mai dădu puțin curaj, pentru că în filme lucrurile rele nu se petreceau mai niciodată ziua în amiaza mare. Și totuși, parcă tot nu îi dădea inima ghes să deschidă cufărul.

Nu ar fi fost oare mai bine să coboare și să îl aducă și pe Simon cu el? Dar dacă cufărul era gol? Și dacă poezia nu avea nimic de a face cu pletele lui Mallory înnodate de tăblia patului și cu vânătăile de pe brațele ei?

Neștiind ce altceva să facă, Jared se lăsă în genunchi și îndepărtă cu mâna pânzele de păianjen și praful de pe

capacul cufărului făcut dintr-o piele cam roasă, prinsă în ținte grele de fier ruginit.

Măcar avea să arunce o privire. Poate că indiciul ar fi devenit mai clar dacă ar fi știut ce se afla înăuntru.

Trăgând aer în piept, Jared deschise încuietoarea. Cufărul era plin cu haine vechi, roase de molii. Sub ele găsi un ceas de buzunar cu lanț lung, o șapcă zdrențuită și o pungă de piele plină cu creioane vechi și ciudate și bucăți sparte de cărbune.

Nimic din ceea ce se găsea în cufăr nu părea să adăpostească secrete ascunse față de omenire sau față de altcineva.

Și nici nu aducea deloc cu trupul unui mort.

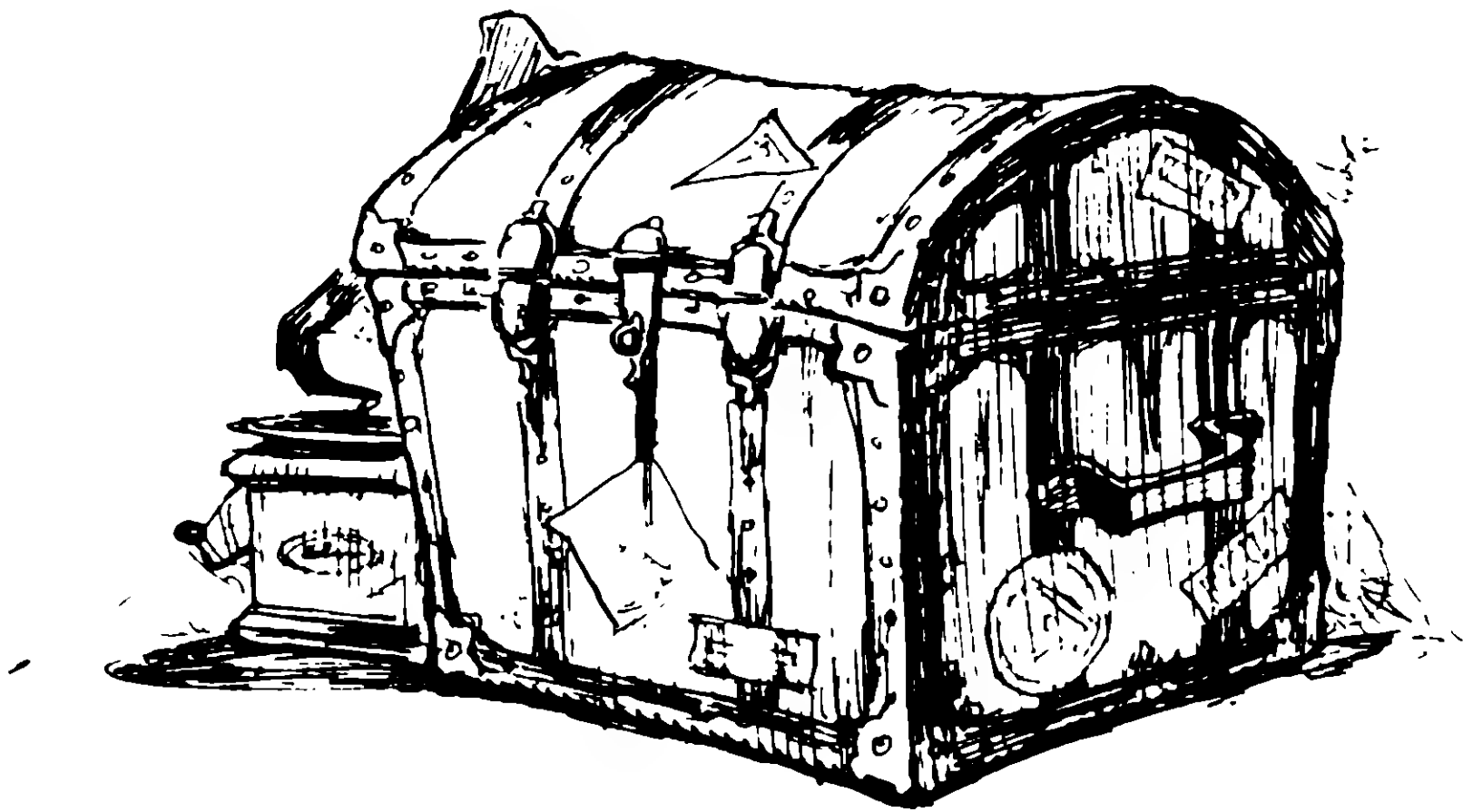
„În trupul unei făpturi tu vei găsi, știu bine / Secretul păstrat de-ntreaga omenire.”

El își coborî privirea înspre lucrurile din cufăr și atunci își dădu seama. Se uita la un cufăr... trupul unei făpturi era cufărul său!

Jared mormăi nemulțumit. Cum era posibil să aibă dreptate și în același timp să nu fie nimic clar în asta?

Nu era nimic de folos în cufăr și celelalte versuri ale poeziei nu aveau absolut nici un înțeles.

De-ntre adevăr și fals deosebire nu e, / Auzi-vei curând de-al meu nume.

Ce ar putea însemna asta în realitate? Suna de parcă ar fi fost un joc de cuvinte. Și totuși, ce ar fi putut fi fals? Ceva în legătură cu situația aceea? Ceva în legătură cu lucrurile din cufăr? Sau poate cufărul însuși? El reflectă o vreme la cufere, iar asta îl duse cu gândul la o plajă pe care câțiva pirați îngropau în nisipul rece o comoară.

Îngropat dedesubt! Nu era vorba despre un cufăr fals, ci despre un cufăr cu fund fals! Uitându-se atent, observă că acesta era mai ridicat decât ar fi trebuit să fie. Găsise oare cheia ghicitorii?

Jared să lăsă în genunchi și începu să își plimbe degetele prin praful de pe fundul cufărului, căutând crăpături care l-ar fi lăsat să deschidă un compartiment ascuns.

Un lucru cât se poate de straniu

Cum nu găsi nimic, el începu să îl pipăie pe partea dinafară. În cele din urmă, când apăsă cu trei degete pe marginea din stânga, se deschise brusc un sertăraș care ieși în afară.

Peste măsură de emoționat, Jared își băgă mâna înăuntru, dar tot ce găsi fu un pachet pătrățos, înfășurat într-o bucată de pânză nu prea curată. El luă pachetul, dezlegă legătura și scoase din pânză o carte veche cu pagini sfărâmicioase și care mirosea a hârtie arsă.

Scriș cu litere meșteșugit imprimat pe pielea maronie se putea citi titlul: *Ghidul lumii fantastice din jurul tău*, scris de Arthur Spiderwick.

Coperta era cam jerpelită pe margini și, când deschise cartea, Jared văzu că era plină de desene făcute în acuarelă. Fusesse scrisă cu o cerneală care se întinsese și pătase paginile din cauza vechimii și a umezelii.

El frunzări cartea la repezeală, aruncând câte o privire la notele îndesate în volum, scrise cu litere care semănau cu niște păianjeni, și aducând foarte bine cu cel cu care fusese scrisă ghicitoarea.

Oricum, lucrul cel mai straniu dintre toate era subiectul cărții. Căci ea era plină de informații despre spiriduși.

Tot ce voia era să citească.

Capitolul al Cincilea

În care Jared citește o carte și întinde o cursă

Când îi găsi Jared, Mallory și Simon erau afară pe peluză și se duelau.

Codița de cal a lui Mallory ieșea de sub masca de scrimă și Jared observă că era ceva mai scurtă decât înainte. Din câte se părea, sora lor încerca să își ia revanșa pentru slăbiciunea pe care o arătase mai devreme, duelându-se cu înrâncenare. Simon nu reușea deloc să îi țină piept așa că se văzuse nevoit să dea înapoi până când ajunsese încolțit cu spatele în garajul derăpănat, parându-i tot mai disperat loviturile.

– Am descoperit ceva! strigă Jared.

Simon își dădu masca de scrimă pe ceafă, iar Mallory profită de ocazie ca să fandeze și să își împingă vârful de gumă al floretei în piept.

– Asta e a treia oară că te bat, zise Mallory. Ești terminat.

- Dar ai trișat, se plânse băiatul.
- Ți-ai permis să te lași distras, îi replică Mallory.

Simon își smulse masca de pe cap și o trânti la pământ, aruncându-i lui Jared o privire încruntată:

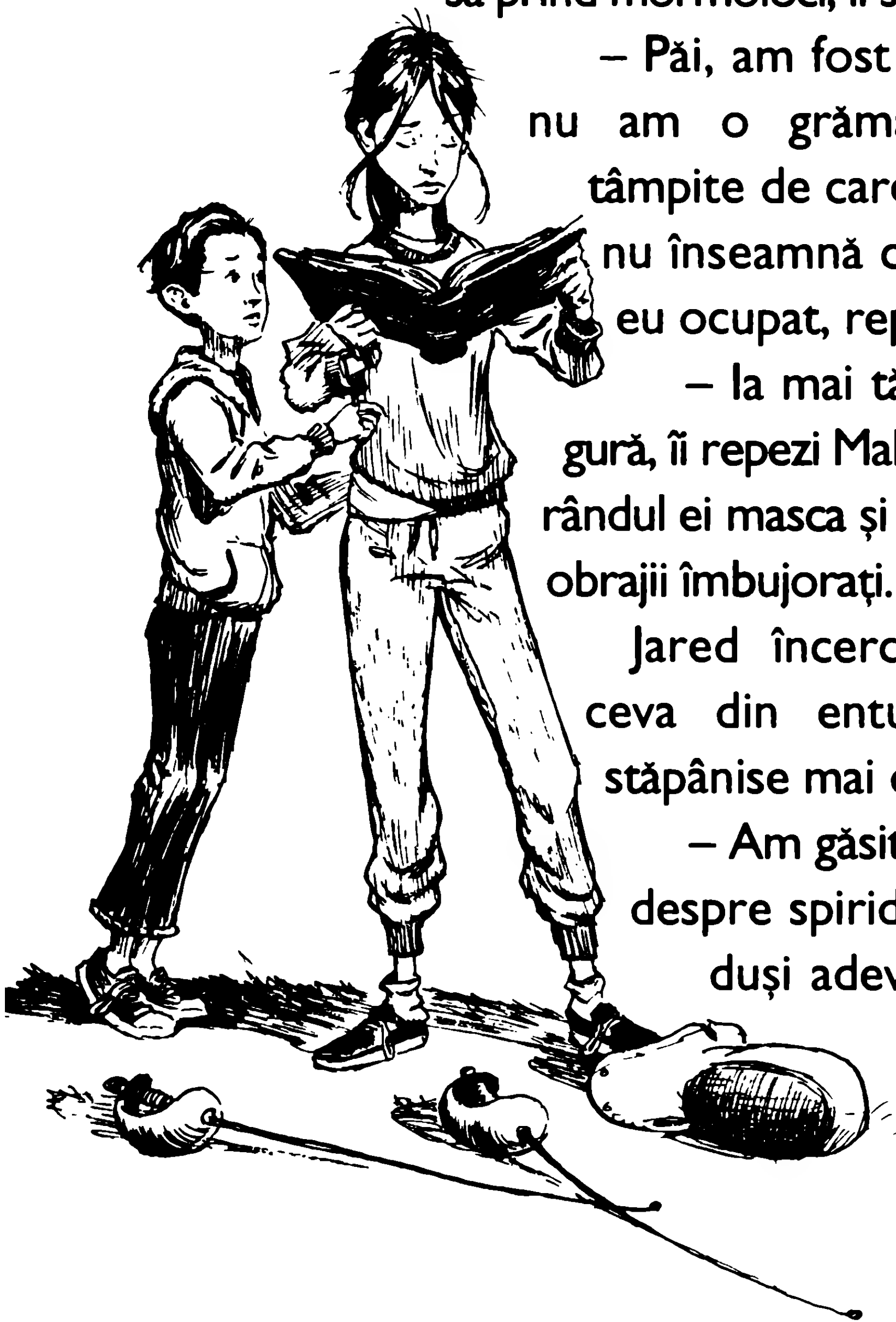
- Îți mulțumesc foarte mult.
- Scuză-mă, rosti brusc Jared.
- Tu ești cel care se luptă întotdeauna cu ea, eu ieșisem doar să prind mormoloci, îi spuse furios Simon.

– Păi, am fost ocupat. Dacă eu nu am o grămadă de animale tâmpite de care să am grijă, asta nu înseamnă că nu pot să fiu și eu ocupat, replică Jared.

– la mai tăceți amândoi din gură, îi repezi Mallory scoțându-și la rândul ei masca și lăsând să i se vadă obrajii îmbujorați. Ce ai găsit?

Jared încercă să regăsească ceva din entuziasmul care îl stăpânise mai devreme.

– Am găsit o carte în pod. E despre spiriduși, despre spiriduși adevărați! la uitați-vă ce urâți sunt!

Mallory îi luă cartea din mână și o frunzări.

– Asta e o carte pentru copii, sunt povești pentru țânci.

– Ba nu, se apără Jared, este un ghid. Știi, așa cum se folosesc pentru păsări, ca să știi cum să recunoști diferite specii.

– Tu crezi că un *spiriduș* mi-a legat părul de pat? întrebă Mallory. Mama crede că tu ai făcut-o. Ea e de părere că te porți complet aiurea de când a plecat tata. Ca atunci când te-ai luat la bătaie la școală.

Simon rămase tăcut.

– Dar tu nu ești de acord cu ea, spuse Jared sperând că Mallory era de partea lui. Doar și tu sari mereu la bătaie.

Mallory trase aer adânc în piept.

– Eu cred că tu nu ești chiar atât de prost încât să îmi faci așa ceva, spuse ea ridicându-și pumnul în aer, pentru a arăta ce avea să pățească vinovatul. Dar nici nu cred că spiridușii sunt de vină.

În timpul cinei, cât le puse în farfurii friptură de pui și piure de cartofi, mama lor rămase neobișnuit de tăcută. Nici Mallory nu era mai vorbăreață, doar Simon povestea întruna despre mormolocii pe care îi găsisese și despre cum aveau ei să se transforme în broaște cât ai clipi pentru că aveau deja piciorușe mitite.

Jared îi văzuse deja. De fapt mai era nevoie de mult timp ca să devină niște broaște adevărate. Ceea ce lui Simon i se păreau a fi piciorușe erau mai degrabă înotătoarele peștilor.

– Mami? făcu Jared într-un târziu. Avem vreo rudă pe nume Arthur?

– Nu, nu cred. De ce întrebi? îi răspunse ea, privindu-l bănuitoare pe deasupra farfuriei.

– Eram curios, mormăi Jared. Dar Spiderwick?

– Acesta este numele strămătușii voastre Lucy, spuse mama lor. Era și numele de fată al mamei mele. Probabil că Arthur este una dintre rudele ei. Acum, spune-mi, de ce te interesează toate astea?

– Păi, am găsit niște lucruri în pod, asta este tot, răspunse Jared.

– În pod?! repetă ea, aproape scuipându-și ceaiul rece. Jared Grace, după cum știi prea bine, jumătate din etajul de sus este atât de putrezit, încât, dacă faci un singur pas greșit, te trezești în sufrageria de la parter cât ai zice pește!

– Dar am stat în partea solidă, protestă Jared.

– Nu știm dacă există așa ceva în pod. Nu vreau ca vreunul dintre voi să se joace pe acolo, mai ales tu, spuse ea fixându-l pe Jared cu privirea.

Băiatul își mușcă buzele. „Mai ales tu.“ Jared nu mai scoase o vorbă în tot restul serii.

– Ai de gând să citești din cartea aia toată noaptea? îl întreabă Simon din colțul lui de cameră. Jeffrey și Lemondrop fugeau de colo-colo peste cuvertură, iar noii lui mormoloci erau așezați în siguranță într-unul dintre borcanele pentru pești.

– Și ce dacă? întreabă Jared. Cu fiecare pagină sfărâmicioasă, el afla lucruri de necrezut. Chiar trăiau spiriduși în casă, în grădina lor, în pârâul din spate? Cartea făcea ca ei să pară atât de reali! Totuși, nu-i venea să discute cu nimeni despre asta, nu încă, nici măcar cu Simon. Tot ce voia era să citească mai departe.

– Nu știu, făcu Simon, mă gândeam că poate că te-ai plictisit deja. Doar ție nu-ți prea plăcea să citești.

Jared ridică privirea și clipi.

Era adevărat. Simon era pasionatul de lectură din familie, Jared era cel care, de obicei, dădea de necaz.

– Să știi că, dacă vreau, pot să citesc, spuse el întorcând pagina.

– Ți-e frică să adormi? îl întreabă Simon căscând. Adică, vreau să zic, ți-e frică de ce ar putea să se întâmple la noapte?

– la te uită la asta, spuse Jared frunzărind paginile până ce ajunse la una de pe la începutul cărții, arată aici un spiriduș care se numește brownie.

– Ah, la fel ca unele fete de la Cercetași?

– Nu știu, spuse Jared. Uite cum arată, zise el împingând cartea sub ochii lui Simon. Pe coala îngălbenită se vedea desenat în cerneală un omuleț care poza ținând un pământuf de șters praful făcut dintr-un fluturaș de badminton și un ac de cusut.

Lângă el se vedea o creatură cocoșată, tot mititică, dar aceasta ținea în mână un ciob de sticlă.

– Și ăsta ce este? întreabă Simon arătând spre cel de-al doilea personaj, captivat dintr-odată parcă în pofida voinței lui.

– Tipul ăsta, Arthur, spune că se numește bogart. Vezi tu, spiridușii sunt creaturile astea simpatice și gata să îți sară în ajutor, dar dacă îi superi, atunci o iau razna. Se apucă să facă tot felul de lucruri rele și tu nu ai cum să îi oprești. Atunci ei se transformă în bogarți. Cred că așa ceva avem noi în casă.

– Crezi că l-am supărat pentru că i-am distrus locuința?

– Mda, cam așa ceva. Sau poate că era țicnit și înainte. Adică, uite la tipul ăsta, arată Jared spre brownie, nu mi se

la te uită la asta!

pare că e genul care să locuiască într-o casă dărăpănată împodobită cu gândaci morți.

Simon dădu din cap, cu ochii la poze.

– Și pentru că ai găsit cartea în casa asta, spuse el, crezi că este poza bogartului nostru?

– La asta nu mă gândisem, spuse încetișor Jared. Dar pare logic.

– Spune în carte cam ce ar trebui să facem?

Jared clătină din cap.

– Păi, descrie diferite modalități de a-i prinde. De fapt, nu, să îi prinzi de-adevăratelea, ci să îi vezi sau să găsești dovezi că ei există.

– Jared, se auzi vocea plină de îndoială a lui Simon. Mama a spus să închidem ușa și să stăm în camera noastră. Nu ar fi bine să îi mai dai încă un motiv să creadă că tu ești cel care a atacat-o pe Mallory.

– Dar ea oricum crede că eu sunt vinovat. Dacă se întâmplă ceva la noapte, ea o să creadă că tot eu sunt făptașul.

– Ba nu. O să îi spun eu că ai stat aici toată noaptea. Și, în plus, așa o să fim siguri că nici nouă nu ni se întâmplă nimic.

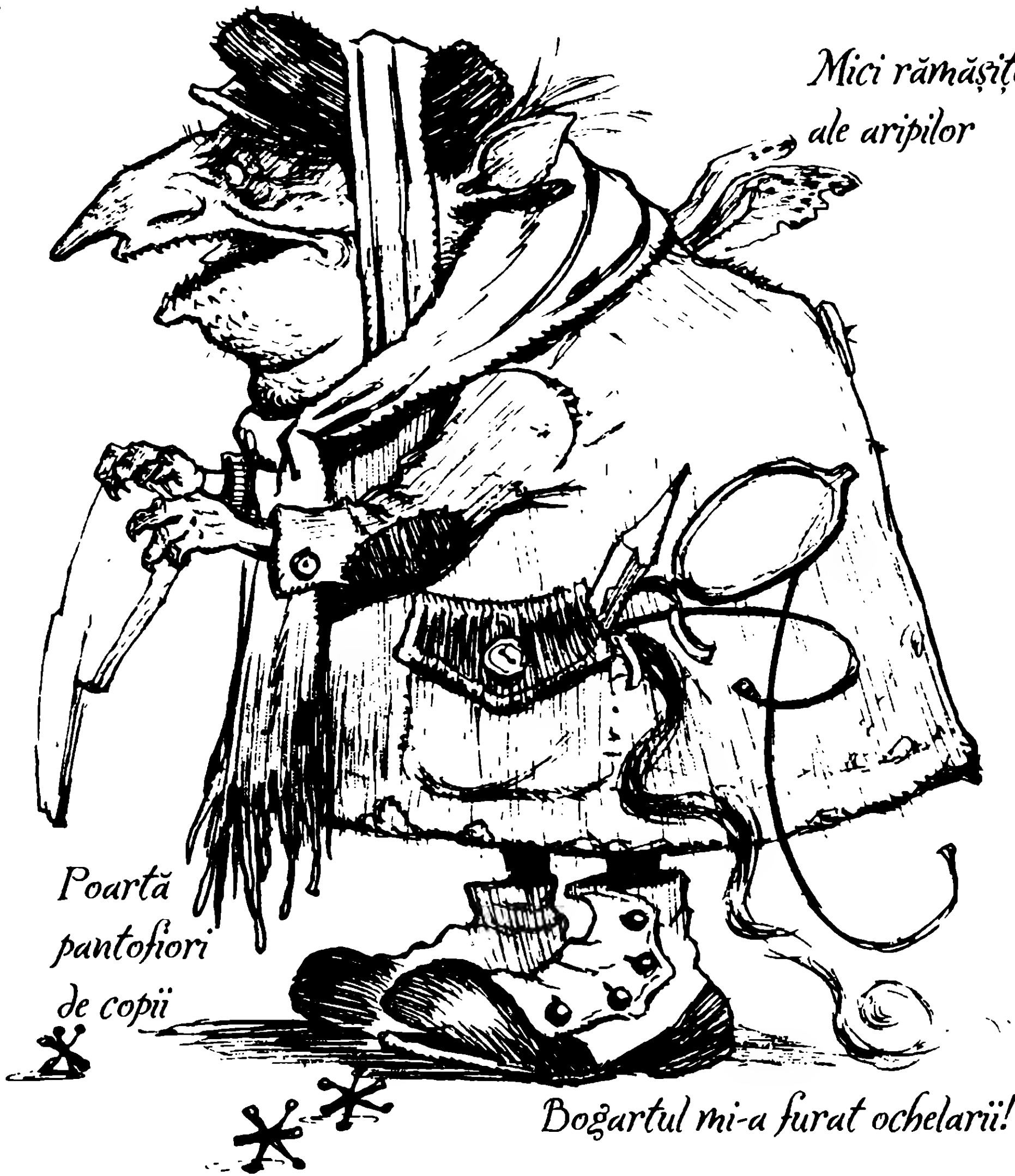
– Și cu Mallory cum rămâne? întrebă Jared.

Simon ridică din umeri.

– Am văzut că s-a băgat în pat cu una dintre săbiile ei. Eu unul nu mi-aș bate capul cu ea.

Bogartul casei

*Mici rămășițe
ale aripilor*

6 septembre, 1909

Se pare că locuința noastră este bântuită

Oricum, la mijloc pare să fie mâna unui bogat răutăcios...

– Bine, făcu Jared vârându-se la loc în pat. Cred că o să mai citesc puțin.

Simon dădu din cap aprobator și se ridică pentru a pune șoriceii la loc în borcanul lor. Apoi se băgă și el în pat, își trase păturile peste cap și mormăi un „noapte bună“.

Fiecare pagină pe care o citea îl ducea pe Jared tot mai adânc în lumea ciudată a pădurilor și a apelor, însuflețite de ființe care păreau atât de reale, încât băiatul mai că putea atinge pielea alunecoasă și acoperită cu solzi a sirenelor, aproape că simțea căldura răsufării trolului și îi răsuna în auz huruitul din fierăria în care trudeau piticii.

Când întoarse și ultima pagină, era târziu. Simon se înfășurase în cuverturi, așa că i se mai vedea doar creștetul. Jared trase cu urechea, dar singurele sunete care se auzeau în casă erau cele făcute de vântul care șuiera prin acoperiș, deasupra lor, și de apa care gălgâia prin conducte. Nici un șuierat și nici un zgreptănat.

Chiar și animalele lui Simon adormiseră.

Jared dădu paginile până la foaia pe care se putea citi:

Bogarții sunt încântați să îi tulbure pe cei pe care obișnuiau să îi protejeze. Ei vor face ca laptele să se acrească, ușile să se trântască, câinii să șchioapete și alte pozne pline de răutate.

Cel puțin Simon păruse să îi dea crezare, dar mama lor și Mallory nu îl credeau. Și oricum, el și Simon erau gemeni,

Peste tot domnea liniştea.

aproape că nu conta faptul că Simon ținea cu el. Jared citi sugestiile de pe pagină: „Zahărul sau făina împrăștiate pe podele pot fi de folos pentru a obține urme de pași.”

Dacă ar fi avut niște urme de pași pe care să le arate, atunci ar fi fost obligați să îl creadă! Jared deschise ușa și se furișă în jos pe scări. În bucătărie era întuneric beznă și domnea o liniște deplină. Băiatul merse tiptil pe dușumeaua rece către locul unde mama lor pusese făina – pe raftul de sus, într-un borcan vechi. Scoase câțiva pumni și îi împrăștie la întâmplare pe podea. Nu părea cine știe ce și nu era prea sigur de cât de bine aveau să se imprime urmele de pași în stratul subțire.

Cine știe, poate că bogartul nici nu avea să calce pe podeaua din bucătărie pentru că până atunci părea că se mișcase doar prin interiorul zidurilor. Îi trecu prin minte tot ceea ce aflase din carte despre ei: erau răutăcioși, nesuferiți și era grozav de greu să scapi de ei.

În chip de spiriduși cumsecade erau dornici să fie de ajutor și foarte simpatici. Făceau fel de fel de treburi pentru a căpăta o simplă străchinuță cu lapte. Cine știe, poate că asta era o idee bună. Jared se duse la frigider și turnă lapte într-o farfurioară. Poate că, dacă avea să o lase undeva, la vedere, creatura o să iasă din perete și așa își va lăsa urmele în făină.

Dar când aruncă o privire la farfurioara cu lapte de pe dușumea nu putu să nu se simtă cam ciudat lui și cam stânjenit în același timp.

În primul rând, era straniu că el se afla acolo, punând capcane pentru ceva în a cărei existență, probabil, că nici nu ar fi crezut cu două săptămâni în urmă.

Dar motivul pentru care se simțea stânjenit era acela că el știa prea bine cum era să fii furios, știa cât de ușor era să te iei la bătaie chiar și cu cineva care nu avea legătură cu furia ta. Îi trecu prin minte că poate exact așa se simțea și spiridușul.

Dar apoi mai observă ceva. Lăsase în făină propriile lui urme pe tot drumul de la vasul cu lapte până în hol.

– La naiba, mormăi el ducându-se să ia mătura.

Lumina se aprinse dintr-odată.

– Jared Grace! se auzi vocea mamei sale, venind din capul scărilor.

Jared se întoarse iute, știind exact cât părea de vinovat.

– Du-te înapoi în pat, spuse ea.

– Eu doar încercam să prind... dar ea nu îi dădu șansa să continue.

– Acum, tinere. Pleacă!

După ce reflectă o clipă, el se bucură că ea îl întrerupsese. Probabil că nu ar fi fost un lucru prea înțelept să pomenească despre bogart.

Cu o ultimă privire aruncată peste umăr spre făina așternută pe podelele, Jared se furișă în sus pe scări.

În bucătărie, era un dezastru.

Capitolul al Șaselea

În care găsim în frigider ceva neașteptat

Jared se întoarse pe partea cealaltă când auzi glasul mamei lui. Era furioasă.

– Jared, ai face bine să te trezești.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el somnoros, ridicându-se de sub pături. Pentru o clipă, îi trecu prin cap că întârziase la școală, dar își aminti imediat că se mutaseră și că nu apucase încă să pună piciorul în școala cea nouă.

– Sus, Jared! spuse mama lui. Te prefaci că nu știi? Bine, atunci hai să mergem jos și așa ai să vezi cu ochii tăi ce s-a întâmplat.

În bucătărie, era un dezastru. Mallory ținea în mână o mătură și aduna cu ea cioburile unui vas de porțelan. Pereții

fuseseră pictați cu ciocolată și suc de portocale, iar de pe geamuri se scurgeau resturi de ouă crude.

Simon era așezat la masa din bucătărie. Brațele lui erau acoperite cu aceleași vânătăi pe care le căpătase și Mallory cu o zi în urmă iar ochii lui erau înroșiți, de parcă tocmai ar fi dat apă la șoricei.

– Ei? Ce-ai de zis? făcu mama lor nerăbdătoare.

– Nu... nu eu am făcut asta, spuse Jared uitându-se în jur. Doar nu erau în stare să creadă că ar fi fost în stare să facă una ca asta, nu-i așa?

Și chiar acolo, pe podeaua bucătăriei, chiar alături de grămada de cereale și de coji de portocală, Jared văzu niște urme mititele întipărite în făină. Erau de mărimea degetului său cel mic și se vedea lămurit urma călcâiului unui picior și în față un „desen” care ar fi putut fi al degetelor.

– Uitați-vă, făcu el arătând spre urme. Vedeți, sunt urme de picioare. Mallory îl privi la el și ochii i se îngustară de furie.

– Mai bine ține-ți gura, Jared. Mama spune că te-a văzut aici noaptea trecută. Tu ai făcut urmele alea!

– Ba nu! se răsti el.

– Atunci de ce nu te uiți în frigider, hm?

– De ce? întrebă Jared.

Simon scoase un suspin foarte apropiat de plâns.

Mama luă mătura din mâna lui Mallory și începu să curețe făina și cerealele.

– Mama, nu, nu șterge urmele! spuse Jared, dar ea nu îi dădu nici o atenție. Din două mișcări de mătură, singura lui dovadă se alăturase unei grămezi de gunoaie.

Mallory deschise ușa frigiderului. Cei doi mormoloci ai lui Simon fuseseră înghețați într-un singur cub în tava de făcut gheață. Lângă ei era un bilet scris cu cerneală pe bucată de carton ruptă dintr-o cutie de cereale.

Nu este deloc drăguț

Să îngheți doi șoricuți!

– Iar Jeffrey și Lemondrop au dispărut! spuse Simon.

– Ei, de ce nu ne spui ce ai făcut cu șoriceii fratelui tău?

– Mami, dar nu sunt eu de vină, nu am făcut nimic.

Mallory îl apucă pe Jared de umăr.

Mami, nu sunt eu de vină.

– Nu știu ce îți închipui tu că faci, dar îți spun eu că o să regreti!

– Mallory! o atenționează mama.

Sora lui îi dădu drumul, dar privirea pe care i-o aruncă era încărcată de promisiunea unor bătaii.

– Eu nu cred că Jared e vinovat, spuse Simon smiorcăindu-se. Eu cred că spiridușul este de vină.

Mama lor nu mai scoase nici o vorbă, dar expresia de pe chipul ei părea să spună că lucrul cel mai rău pe care îl făcea Jared era că îl manipula pe Simon.

– Jared, spuse ea, apucă-te să duci gunoiul afară. Dacă ți s-a părut distractiv să faci așa ceva, să vedem cât de mult o să te distreze să-ți petreci tot restul zilei făcând curățenie.

Jared își plecă privirea.

Nu avea cum să o convingă că spunea adevărul. Fără să scoată un cuvânt, el se îmbracă, apoi adună cei trei saci cu gunoi și începu să îi târască spre peluza din fața casei.

Afară, era cald, iar cerul, albastru. Mirosea a cetină și a iarbă proaspăt cosită.

Dar lumina zilei nu reușea să îl consoleze mai deloc. Unul dintre saci se agăță într-un ciot și, când Jared trase de el, plasticul se rupse. Oftând, băiatul dădu drumul pungilor

cu gunoaie și privi dezastrul. Sacul avea o spărtură prin care mai toate resturile se revărsară pe iarbă. Când începu să adune lucrurile, își dădu seama că avea în față rămășițe din locuința creaturii!

Se uită la bucățile de haine, la capul păpușii și la acele cu gămălii din perle. La lumina zilei se vedeau lucruri pe care nu le observase până atunci. Mai găsi, de pildă, un ou de măcăleandru, dar era spart. Fâșii subțiri de ziare erau împrăștiate pretutindeni, pe fiecare fiind imprimat câte un cuvânt diferit și straniu: „Luminisunt“, se vedea scris pe una dintre hârtii. „Solilocviu“, spunea alta.

Adunând tot ceea ce fusese cuibul înainte, Jared le puse cu grijă la o parte de restul gunoaielor. Oare va putea să facă o altă casă pentru bogart? Oare mai avea vreo importanță? Oare asta avea să îi potolească furia?

Se gândi la plânsul lui Simon și la bieții mormoloci nătângi congelați în cuburi de gheață. De fapt, nu avea nici un chef să îl ajute pe spiriduș. Ar fi vrut mai degrabă să îl prindă, să îi dea o chelfăneală zdravănă și să îl facă să regrete fiecare pas pe care îl făcuse în afara vizuinei din perete.

Băiatul târî restul pungilor spre peluza din fața casei, uitându-se lung la mormanul format din lucrurile spiridușului.

Dădu peste niște lucruri ciudate.

Cum încă nu știa dacă avea să le dea foc sau avea să i le înapoieze, le duse în casă.

Mama însă stătea în pragul ușii, așteptându-l.

– Ce-i cu toate astea?

– Nimic, răspunse Jared.

Pentru prima dată, ea nu-i mai ceru nici o lămurire. Cel puțin nu în privința gunoaielor pe care le ținea în brațe.

– Jared, știu că ești supărat că a plecat tata. Toți suntem supărați din cauza asta.

Jared se uită în pământ, stânjenit. Doar pentru că era supărat că plecase tatăl lui, nu însemna că ar fi fost în stare să răstoarne casa cu susul în jos, sau să îl ciupească pe fratele său și să îi lase vânătăi, sau să lege pletele surorii lui de tăblia patului.

– Da, și? întrebă el, gândindu-se că tăcerea însemna că mama lui aștepta un răspuns.

– Și? repetă ea. Și asta înseamnă că trebuie să încetezi să te lași dominat de furie, Jared Grace. Sora ta trece peste asta făcând scrimă, fratele tău își are animalele lui, dar tu...

– Nu eu am făcut toate astea, răspunse Jared. De ce nu vrei să mă crezi? E din cauză că m-am bătut la școală?

– Trebuie să recunosc, spuse mama lui, că am fost șocată să aflu că i-ai spart nasul unui băiat. Exact la acest fel de lucruri mă refer. Simon nu se ia la bătaie. Și nici tu nu făceai așa ceva înainte să plece tatăl tău.

El continuă să își studieze pantofii cu tot mai mult interes.

– Acum pot să intru în casă?

Ea aprobă din cap, dar îl opri punându-i o mână pe umăr.

– Dacă se mai întâmplă ceva pe aici, voi fi obligată să te duc la un control. Înțelegi ce vreau să spun?

Jared clătină din cap, dar se simți cuprins de un sentiment cât se poate de straniu. Își aminti ceea ce spusese despre Mătușica Lucy și despre casa de nebuni și-și regretă vorbele din toată inima.

Mallory, nu!

Capitolul al Șaptelea

În care aflăm vești despre soarta șoriceilor

– **A**m mare nevoie de ajutorul vostru, spuse Jared. Fratele și sora lui erau așezați pe covor în fața televizorului. Fiecare ținea în mână câte o telecomandă și din locul în care se afla, Jared putea vedea culorile trecând cu repeziciune peste chipurile lor atunci când se schimbau imaginile de pe ecran.

Mallory pufni, dar nu zise nimic iar Jared luă asta ca pe un răspuns favorabil. În stadiul în care se găseau, orice nu implica lovituri de pumni putea fi luat drept un răspuns favorabil.

– Știu că tu crezi că eu sunt de vină, spuse Jared, deschizând cartea la pagina despre bogarți. Dar crede-mă pe cuvânt, nu eu am făcut toate astea. Chiar și tu ai auzit că se mișca ceva în perete. Nu uita nici de mesajul scris în praful de pe birou și de urmele de pași lăsate în făină. Și îți mai aduci aminte de cui? Vă aduceți aminte cum voi doi ați scos tot din el?

Mallory sări în picioare și îi smulse cartea din mâini.

– Dă-mi-o înapoi, se rugă Jared, încercând să i-o ia, însă Mallory o ținea acum ridicată deasupra capului.

– Din cauza cărții ăsteia au început problemele!

– Ba nu! spuse Jared. Nu e adevărat! Am găsit cartea abia după ce te-ai trezit cu părul înnodat de pat. Dă-mi-o înapoi, te rog, Mallory, dă-mi-o înapoi!

Acum ea o ținea cu cele două mâini, câte una de fiecare copertă, șovăind parcă între a o rupe sau nu.

– Mallory, nu! Nu! Jared aproape că amuțise de spaimă. Dacă nu îi venea repede vreo idee, cartea risca să se facă bucăți.

– Așteaptă, Mal, spuse Simon ridicându-se de pe podea. Mallory așteaptă.

– Jared, pentru ce spuneai că ai nevoie de ajutor? Jared trase aer adânc în piept.

– M-am gândit că, dacă s-a supărat că i-am distrus cuibul, poate că i-am putea pregăti un cuib nou. Eu... eu am luat o căsuță pentru păsări și am pus câte ceva înăuntru. Mi-a trecut prin cap că bogartul seamănă puțin cu noi pentru că și el este prins în casa asta. Cine știe, poate că nici lui nu-i place locul ăsta și e atât de supărat pentru că se vede nevoit să locuiască aici.

– Bine, dar înainte să te cred, spuse Mallory, care ținea acum cartea într-o poziție mai puțin amenințătoare, spune-mi exact ce vrei să facem.

– Am nevoie să mă ridicăți cu liftul, spuse Jared pentru ca să-i pot duce casa sus în bibliotecă. Cred că va fi în siguranță acolo.

– Hai să vedem casa asta, făcu Mallory și împreună cu Simon îl urmă pe Jared spre coridor unde el le arătă ce pregătise.

Era făcută dintr-o colivie din lemn pentru păsări suficient de mare pentru ca o cioară să își poată face cuibul înăuntru și Jared o găsisse printre cele atârinate în pod. Desfăcând peretele din spate, el le arătă cum aranjase toate lucrurile înăuntru cu grijă, în afară de gândaci. Pe pereți lipise cuvintele scrise pe bucățile de ziar și, în plus, câteva poze tăiate din reviste.

– Ai tăiat lucrurile mamei ca să pregătești toate astea? întrebă Simon.

– Păi, da... răspunse Jared ridicând din umeri.

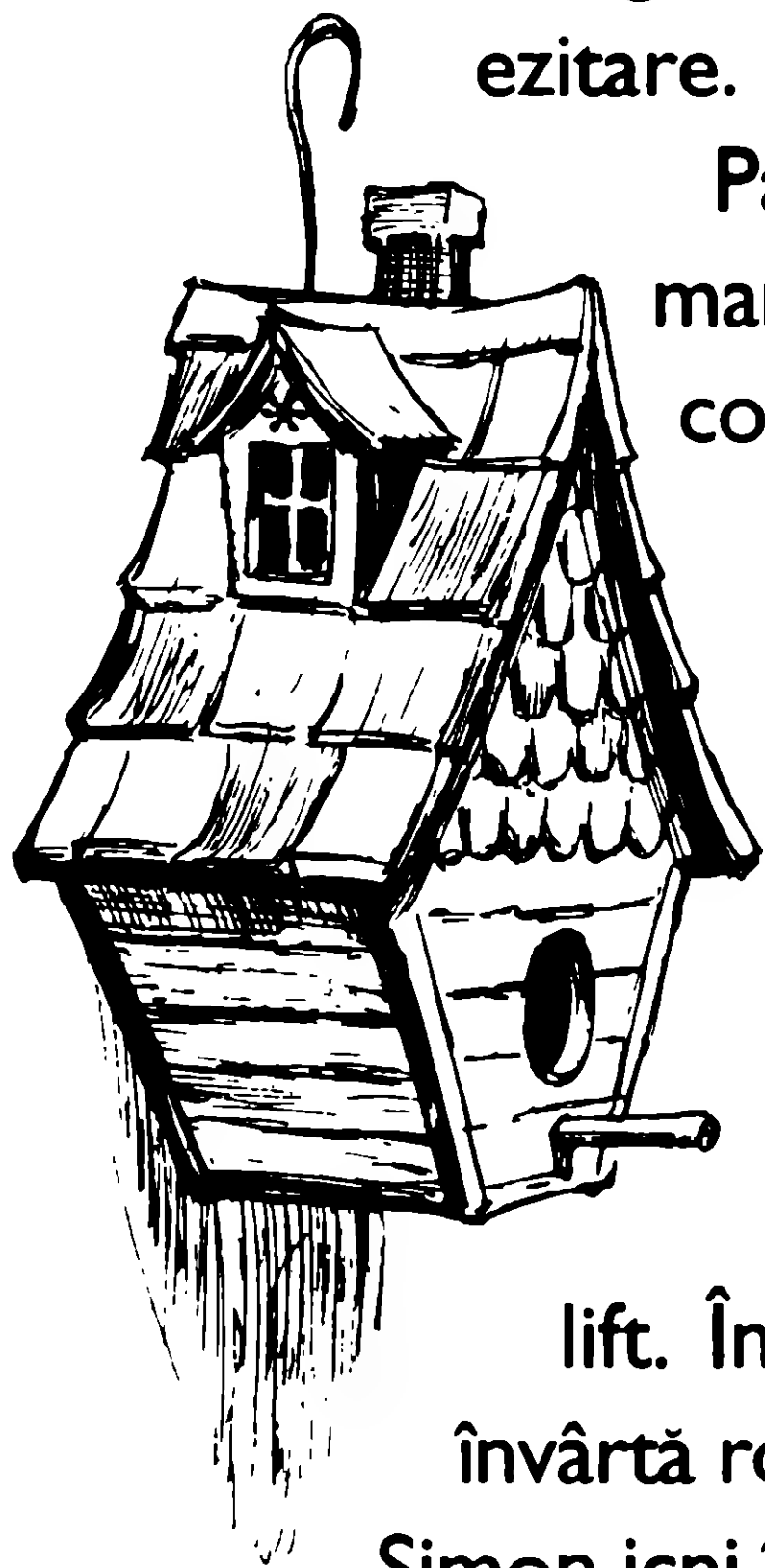
– Ai muncit ceva, nu glumă, constată Mallory.

– Asta înseamnă că o să mă ajutați? Jared ar fi vrut să își ceară cartea înapoi, dar nu voia să riște să o supere din nou pe Mallory.

Mallory îl privi pe Simon și se declară de acord.

– Dar vreau să merg eu primul, spuse Simon.

– Sigur, se arată Jared de acord după o scurtă ezitare.

Pășind neauzit pe lângă camera în care mama lor vorbea la telefon cu companiile de construcții, cei trei frați intrară în bucătărie.

În fața liftului, Simon se opri șovăind:

– Tu crezi că șoriceii mei mai trăiesc?

Jared nu știu ce să-i răspundă. Gândul îi fugi la mormolocii congelați în frigider. Avea nevoie de ajutorul fratelui său, dar nu voia să îl amăgească.

Simon se lăsa în genunchi și se urcă în lift. În doar câteva clipe, Mallory se apucă să învârtă roata care punea în mișcare micul ascensor.

Simon icni încet când începu urcușul, dar apoi nu mai auziră nimic, nici chiar după ce liftul se opri.

– Ai spus că înăuntru e un birou și niște hârtii, zise Mallory.

– Mda. Jared nu prea pricepea ce voia să spună sora lui. Dar dacă nu îl credea, va putea să îl întrebe pe Simon când acesta se va fi întors.

– Păi, trebuie să îl fi urcat cumva acolo, nu crezi? Și nici nu este prea mic, presupun. Dacă în camera aia lucra un om în toată firea, mă întreb cum reușea el să ajungă până sus?

Jared o privi o clipă nedumerit, apoi înțelese.

– Printr-o ușă secretă?

Mallory dădu din cap aprobator.

– Probabil.

Liftul făcuse cale întoarsă, așa că Jared se sui înăuntru cu casa cea mică așezată în poală și Mallory îl ridică înăuntrul tunelului întunecat. Călătoria nu dură mult, dar băiatul se simți foarte fericit să se vadă ajuns în sfârșit în bibliotecă.

Simon rămăsese pironit în mijlocul încăperii și se uita în jurul lui copleșit de uimire.

Jared zâmbi.

– Vezi? Vezi că aveam dreptate?

– E grozav aici, spuse Simon. Ia te uită la toate cărțile astea despre animale.

Cu gândul la ușa secretă, Jared încercă să își dea seama unde se găsea el față de restul camerelor de la etaj și în ce direcție era coridorul.

– Mallory e de părere că pe aici, pe undeva, trebuie să existe o ușă secretă, spuse Simon.

Simon făcu câțiva pași spre el.

În fața peretelui la care se uita Jared se găsea o bibliotecă, un tablou mare și un dulap.

E grozav aici!

– Tabloul, spuse Simon, și dădură împreună jos de pe perete tabloul masiv pictat în ulei. Era portretul unui bărbat subțiratic care purta ochelari și stătea pe un scaun verde, puținel cam țeapăn. Jared se întrebă dacă acela era Arthur Spiderwick.

Dar după tablou nu era nimic altceva decât peretele gol.

– De ce n-am scoate câteva din cărțile de aici? spuse Jared, luând una care se chema *Ciuperci misterioase, licheni fabuloși*.

Simon deschise ușile dulapului.

– Hei, uite la asta. Ele se deschideau în dulapul cu albituri din dulapul de la etajul de sus.

Câteva clipe după aceea, Mallory se uita la rândul ei prin încăpere.

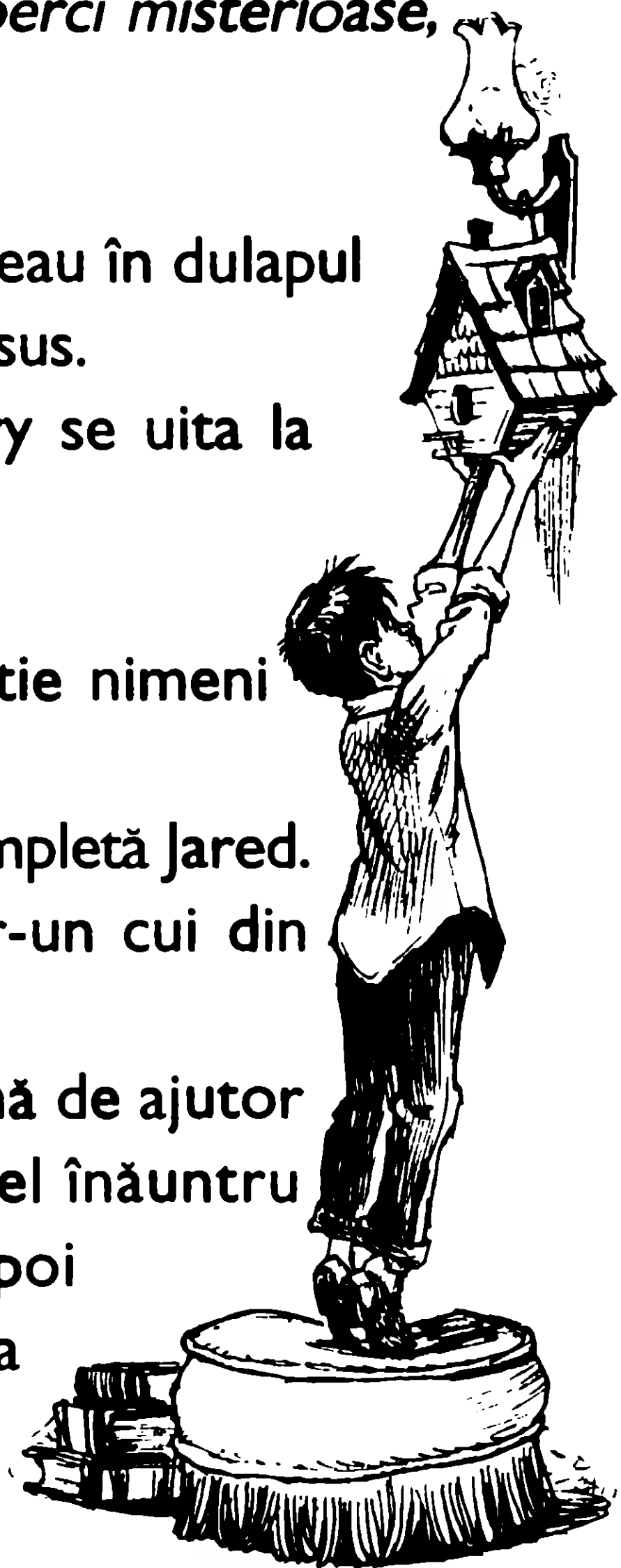
– Locul ăsta îmi dă fiori, zise ea.

– Mda, și unde mai pui că nu știe nimeni despre el în afară de noi, rânji Simon.

– În afară de noi și de spiriduș, completă Jared.

El își agăță căsuța de păsări într-un cui din perete.

Mallory și Simon îi dădură o mână de ajutor și se asigurară că ceea ce așezase el înăuntru era aranjat așa cum se cuvine, apoi fiecare dintre ei adăugă ceva la căsuță. Jared puse înăuntru una dintre mănușile lui de iarnă,

gândindu-se că spiridușul ar fi putut să o folosească drept sac de dormit.

Simon adăugă un vas mic pe care îl întrebuințase mai demult ca să le dea apă șopârlilor lui. Iar Mallory trebuie să îl fi crezut puțin pe Jared pentru că ea îndesă cu grijă înăuntru medalia ei de la concursul de scrimă, cea cu panglica albastră.

Când isprăviră, mai aruncară o privire. Căzură cu toții de acord că era o casă cum nu se putea mai plăcută.

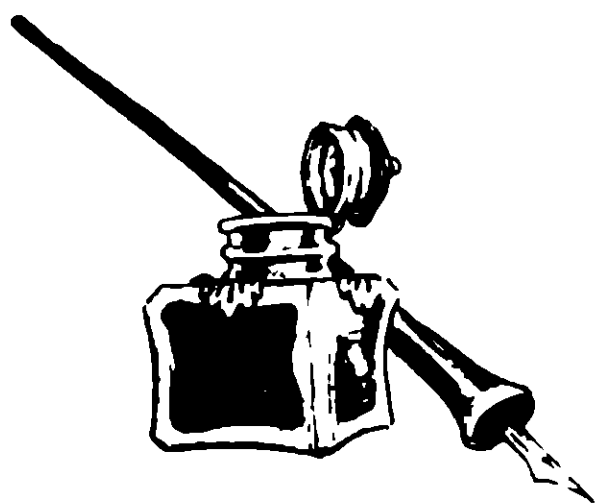
– Haideți să îi lăsăm un bilet, sugeră Simon.

– Un bilet? se miră Jared.

– Păi da, Simon cotrobăi prin sertarele biroului și găsi niște hârtie, un toc cu peniță și o sticlută cu cerneală.

– Ia uitați-vă, pe asta nici măcar nu o observasem, spuse Jared arătând spre o acuarelă de pe birou care înfățișa o fetiță și un bărbat. Sub ea, scris cu o cerneală aproape ștearsă, se putea citi: „Scumpa mea fetiță Lucinda, la vârsta de patru ani“.

– Deci Arthur era tatăl ei? întrebă Mallory.

– Cred că da, spuse Simon, făcând puțin loc pe birou pentru a putea scrie.

– Lasă-mă pe mine, zise Mallory. Dacă vă las pe voi durează o veșnicie. Numai spuneți-mi ce să scriu. Fata scoase capacul călimăriei și afundă penița în cerneală. Aceasta lăsa pe hârtie o linie cam zgâriată, dar totuși citeață.

– Dragă Bogartule, începu Simon.

– Ți se pare că asta sună politicos? întrebă Jared.

– Nu contează, am scris deja, le spuse Mallory.

– Dragă Bogartule, zise din nou Simon. Îți scriem pentru că vrem să îți spunem că ne pare foarte rău că ți-am deranjat căsuța. Nădăjduim că o să găsești pe placul tău ceea ce am făcut și, că, chiar dacă nu o să îți placă, totuși nu o să ne mai ciupești și nu o să mai faci nici alte lucruri, și că, dacă Jeffrey și Lemondrop sunt la tine, o să ai grijă de ei pentru că sunt niște șoricea foarte de treabă.

– S-a făcut, zise Mallory.

– Bine, atunci, spuse și Jared.

Ei așezară biletul pe podea, lângă casa cea mititică și părăsiră biblioteca.

În toată săptămâna ce urmă, nici unul dintre ei nu avu răgaz să viziteze din nou biblioteca, nici măcar prin dulapul cu albituri. Oamenii de la firma de construcții și cei care se ocupau cu mutatul lucrurilor se învârteau prin casă de dimineața până seara, iar mama lor stătea cu ochii pe ei toată noaptea, chiar și când nu făceau altceva decât să umble pe coridoare.

Școala începuse în sfârșit și lucrurile nu stăteau atât de rău cum se temuse Jared. Școala cea nouă era mică, dar avea echipă de scrimă pentru Mallory și nimeni nu se purtă prea rău cu ei în primele zile pe care le petrecură acolo.

Mai important decât orice este însă că nu mai avură loc noi atacuri de noapte, nici râcăieli în pereți, nimic altceva, în afară de părul puțin mai scurt decât altădată al lui Mallory, care să le amintească că toate acele lucruri se petrecuseră cu adevărat.

Doar că Simon și Mallory erau la fel de nerăbdători ca și Jared să viziteze din nou biblioteca.

Ocazia apăru într-o duminică, când mama lor plecase la cumpărături și o lăsase pe Mallory să îi supravegheze. De îndată ce mașina ieși de pe alee, cei trei frați dădură buzna spre dulap.

Era cam de mărimea unui toc de scris.

În bibliotecă puține lucruri se schimbaseră. Tabloul atârna la locul lui pe perete, colivia stătea agățată de cuiul ei, toate păreau să fie exact așa cum le lăsaseră.

- A dispărut biletul! anunță Simon.
- L-ai luat tu? îl întrebă Mallory pe Jared.
- Nu, nici gând, stăruie el.

Se auzi deodată zgomotul scos de cineva care își dregea glasul și toți trei se întoarseră spre birou. Acolo, îmbrăcat cu niște nădragi uzați și cu o pălărie cu boruri largi înfundată pe cap, se afla un omuleț nu mai înalt decât un toc de scris. Ochișorii îi erau negri ca abanosul, nasul borcănat și roșu și semăna într-un tot cu poza din *Ghid*. El ținea două curelușe cu care erau legați doi șoricei gri care amușinau de zor pe marginea biroului.

- Jeffrey! Lemodrop! scânci Simon.
- Lui Thimbletack îi place casa lui cea nouă, dar altceva vrea să vă spună vouă.

Jared aprobă din cap, neștiind prea bine ce ar fi trebuit să zică. Mallory semăna cu cineva care tocmai primise un pumn în față dar încă nu își dăduse seama de asta.

Omulețul continuă:

– Cartea lui Arthur Spiderwick nu este pentru voi, căci oamenii nu trebuie să știe despre noi. Cine a avut-o și n-a vrut s-o dea, mult a suferit toată viața sa. Dacă nu ascultați, veți da de necaz, dacă nu băgați de seamă, ei o să vă facă seama. Aruncați-o iute, puneți-o pe foc, altfel de ei nu veți scăpa deloc!

– Ei? Cine sunt ei? întrebă Jared, dar omulețul își înclină pălăria pe-o ureche și sări de pe masa de scris. Ateriză în baia de lumină ce se revărsa prin fereastra deschisă și dispăru.

Mallory păru să iasă în sfârșit din transă.

– Poți să îmi arăți cartea? întrebă ea.

Jared dădu din cap că „da” pentru că își luase obiceiul să o ia după el peste tot, oriunde s-ar fi dus.

Mallory se lăsă în genunchi pe covor și răsfoi paginile mai repede decât ar fi izbutit Jared să citească rândurile.

– Hei, ce faci acolo? întrebă Jared.

Vocea lui Mallory suna straniu:

– Doar aruncam o privire... adică... asta e o carte foarte groasă.

Păi da, cu siguranță nu era o carte subțirică.

– Mă rog, ai dreptate.

– Și toate aceste personaje... Toate chestiile astea există cu adevărat? Jared, aici sunt o mulțime de lucruri reale...

Aruncați-o iute, puneți-o pe foc...

Și atunci, brusc, el pricepu ce voia să spună Mallory. Dacă o priveai în felul acesta, era o carte uriașă, o carte absolut imensă, prea mare ca să o poți cuprinde cu mintea. Și, lucrul cel mai rău, asta nu era decât începutul!

*Îi știți de-acum pe
frații Grace prea bine,
Dar mai sunt multe de aflat,
ascultați la mine...*

*Căci cine ar cuteza
sub un pod ruinat să stea?
Într-o apă mare,
plină de amenințare?*

*Și unde dințișorii voștri
căzuți dispar?
Îi ia un monstru sau
un spiriduș sprintar?*

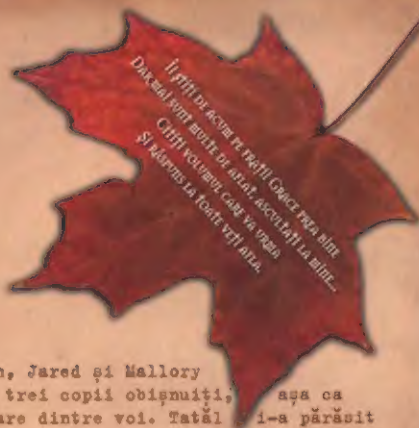
Mulțumiri

Tony și Holly ar vrea să-i mulțumească
lui Steve și Diannei pentru înțelegere,
lui Starr pentru onestitate,
lui Myles și Lizei pentru că ne-au împărtășit visul,
lui Ellen și lui Julie pentru că
ne-au ajutat să-l transformăm în realitate,
lui Kevin pentru entuziasmul
și încrederea în noi,
și îndeosebi Angelei și lui Theo –
nu există destule superlative pentru a descrie
răbdarea cu care ați suportat nesfârșitele nopți
discutând despre Spiderwick.

CRONICILE SPIDERWICK.

1. Cartea fantastică
2. Ochiul magic
3. În ghearele goblinilor
4. Copacul de fier
5. Răzbunarea lui Mulgarath

Într-o zi acum te vei afla. Grădăria este
Dacă nu sunt multe din anul acesta, atunci la mine...
Citiți volumul care va veni
Și adăuga la toate viți ale.

Simon, Jared și Mallory
sunt trei copii obișnuiți, așa ca
oricare dintre voi. Tatăl s-a părăsit
și au fost nevoiți să se mute într-un loc
uitat de Dumnezeu. S-ar părea că lucrurile
ar cam trebui să se schimbe... Nici o
grijă, așa se va și întâmpla! Habar n-au
bieteii de ei ce li se pregătește, căci
cineva, nu se știe cine sau ce, încearcă
să le schimbe viața.

O poveste despre ce ți se poate întâmpla
dacă vrei să explorezi o casă veche și
descoperi un pergament străvechi, căruia
trebuie să-i dai de capăt...

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-268-9

9 789731 032689

www.rao.ro
www.raobooks.com